

La relació entre política i cultura
**Indiferència davant les
retallades culturals**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Francesc-Josep Deó
**“Facebook i Twitter
no són la panacea”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N256

11 de gener de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La Generalitat vol ressuscitar el centre logístic del Penedès

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Els grups ecologistes diuen que el projecte no és sostenible i que “trinxa” el model agrícola de la comarca

Transport públic: més car i menys qualitat

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El 10 de gener, es va celebrar la primera vaga d'usuàries del

transport públic, que va voler denunciar l'augment de les tarifes, la reducció del servei i la pèrdua de drets de la plantilla de TMB.

La Casa Elizalde censura una exposició de Palestina

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

RAMON FORNELLS

El 8 de gener, 400 persones van protestar a les portes del CIE Zona Franca mentre els agents s'ho miraven des de dins

CIE: maltractaments i negligència

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Un ciutadà de Guinea-Conakry va morir el 6 de gener al CIE

Zona Franca de Barcelona per manca d'assistència sanitària. L'endemà, un jove de l'Equador va denunciar que havia estat apa-

llissat per funcionaris de policia del mateix recinte. Diversos testimonis de la mort del noi van ser deportats de manera expeditiva.

Ja és aquí el club de
subscriptores de la DIRECTA

+INFO: a la pàgina 22 i a la web

COMPLEMENT **DIRECTA**

, estirant del fil

CATALUNYA · UN PAS MÉS CAP A LA PRIVATITZACIÓ DEL TRANSPORT PÚBLIC METROPOLITÀ

Pujada de preus, reduccions del servei i empitjorament de les condicions laborals

Marc Rude

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La pujada de preus va ser anunciada per l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM), ens dependent de la Generalitat que regula el sistema tarifari integrat de l'àrea de Barcelona, format per Metro, FGC, Renfe, tramvies i autobusos. La decisió de l'aparell convergent ha rebut una condemna àmplia per part de la societat civil, a la qual s'han afegit diverses associacions, sindicats i partits de l'oposició. La FAVB la considera una mesura "abusiva", que "se suma als anuncis de les pujades del preu d'altres serveis bàsics i a la situació general de pèrdua de poder adquisitiu". Mas ja va advertir, un cop guanyades les eleccions, d'un futur increment de les tarifes del transport, que ara s'ha materialitzat en una política enfocada a fer pagar a les persones usuàries una part cada cop més gran del cost total del sistema, un 58% del qual actualment està finançat per les diferents administracions. El president de TMB i tinent d'alcalde de mobilitat i seguretat, Joaquim Forn (CiU), va explicar que "actualment, amb el bitllet, es paga el 42% del cost real del trajecte i l'objectiu és arribar al 50%". La voluntat d'ATM de "bonificar els usuaris habituals del servei" a través de reduir el preu de la T-Mes i la T-Trimestre (un 2% i un 3,6% respectivament) va ser rebuda amb escepticisme, ja que són títols difícilment amortitzables que gairebé no s'utilitzen.

A Barcelona, el bitllet senzill de metro val dos euros, mentre que a París costa 1,70 euros

Mentrestant, la situació de la plantilla laboral de TMB, la principal operadora del transport metropolità, empitjora ràpidament i les delegacions sindicals avisen que la mala gestió de la direcció ha generat un dèficit multimilionari, magnificat pels "reajustaments" a la baixa que estan duent a terme els poders públics. Les noves polítiques afavoriran l'ús del cotxe a la ciutat, a la vegada que es reforça el dispositiu de vigilància i s'endureixen les sancions per viatjar sense pagar.

Resposta ciutadana

El 10 de gener es va impulsar una vaga (convidava a abstenir-se d'utilitzar els mitjans de TMB durant tot el dia) de persones usuàries del transport metropolità, convocada per #TMB51, una iniciativa ciutadana nascuda a les xarxes socials que ha rebut milers d'adhesions. Amb el lema *Del 1951 al 2012: el 10-G no agafis el transport públic*, la proposta volia recuperar l'esperit de la vaga ciutadana contra la pujada de preus del tramvia de l'any 1951, primera gran mobilització popular contra el règim franquista i episodi destacat de la història de les lluites socials a la ciutat. El col·lectiu ha manifestat que "comparativament, el metro de Barcelona és el més car d'Europa", ja que, si posem en relació el preu del bitllet amb el salari mínim interprofessional de cada país, en efecte, ens trobem que, aquí, és on resulta més car agafar el tren soterrat. A Barcelona, el bitllet senzill val dos euros, mentre que el salari mínim estatal és de 6,41 euros. A Madrid, el tiquet val 1,50 euros. Un viatge al metro de París val 1,70 euros i, al de Nova York, 1,83 euros; la retribució bàsica francesa se situa als 1.300 euros i la novaioquesa als 1.500 euros. A Estocolm, el bitllet val 20 cèntims més, però el salari mínim suec és de 2.000 euros.

Situació de les treballadores

El delegat sindical del metro per la CGT -sindicat majoritari a TMB-, Àngel González, ens explica que l'empresa vol estalviar quinze milions en personal, dels 56 milions totals de la retallada que afecta el ferrocarril suburbà. Ara es renova el conveni i la direcció amenaça amb ERO temporals si la plantilla no accepta rebaixes en les condicions laborals. González afirma que "es tracta d'un atac directe al conjunt de treballadors i treballadores de TMB, a la vegada que CiU, en connivència amb el PSC, està preparant la privatització de la xarxa de transport públic; i això sí que no es pot permetre". A la xarxa d'autobusos es viu un context similar; tots els sindicats que hi operen han decidit plantar-se i no accedir al xantatge de la direcció: "No estem disposats a firmar ni negociar retallades". Josep Garganté, conductor afiliat a la CGT, diu: "Si es manté la unitat sindical, legalment, tenim les de guanyar, ja que un ERO no es podria legitimar perquè, en una empresa on el 98% dels treballadors fa el màxim d'hores extra permeses per l'Estatut dels

Treballadors, és impossible que hi sobri personal".

Segons les fonts sindicals, la principal culpable del dèficit és la direcció de TMB, on s'acumulen gairebé 70 càrrecs polítics i 700 llocs de treball fora de conveni. El cost real de l'elit dirigent no es pot determinar amb certesa perquè les despeses que genera -sous, dietes, mútues privades...- no surten a la llum. Garganté afirma: "Al sindicat, només hem aconseguit informació de sota-mà o per la via judicial; hi ha una opacitat molt forta". Mentre que, durant els últims deu anys, el sou mitjà d'un treballador de TMB ha pujat molt per sota de l'IPC, el salari dels càrrecs directius ha crescut entre un 37% i un 52%. S'ha dit que els partits utilitzen l'empresa com a "cementiri d'elefants" i es nomenen directius a tall de favor, acumulant alguns d'ells més de mitja dotzena de càrrecs en diferents institucions.

Els equilibris de poder entre l'Ajuntament de Barcelona i les alcaldies dels municipis veïns pel control polític de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) han fet que CiU i el PSC "hagin arribat a un acord per repartir-se els càrrecs" de l'AMB i de TMB. L'Àrea Metropolitana és una estructura burocràtica a través de la

qual onze alcaldes i regidores s'han arribat a embutxacar 333.000 euros anuals en dietes i "indemnitzacions" per assistir a reunions. Les ocupants de les butaques proliferen sense que se sàpiga quan cobren ni quina és la feina que fan. Al costat

Trias ha aplicat mesures favorables a les persones que usen vehicles privats

del nou president de TMB, col·locat per Xavier Trias, el seu segon de llista és Joaquim Forn; Àngel Pestaña (PSC) i el seu equip es mantindran a la vicepresidència de l'empresa. La CGT recorda que, el 1998, "el dèficit del metro era zero", però que, des de llavors, es va iniciar una etapa de "malbaratament econòmic i ostentació il·limitada" i, de resultes, trobem un forat de 400 milions, que apareix ara.

El delegat Àngel González critica que una gran part del pressupost es destini a "despeses de propa-

ganda, promoció, reprografia i pamflets (se'n fan 100.000 i 50.000 exemplars que es queden en una caixa a l'estació), a més de festivals i happenings diversos, que també paga TMB". Una de les iniciatives més sonades és la de Mou-TV, una cadena de televisió creada el 2010 per fer propaganda de l'empresa en pantalles disperses pels vehicles i les instal·lacions. El sindicat opina que "abans de reduir la freqüència de pas dels trens i perjudicar el pasatge, s'ha de tancar una televisió que no transporta viatgers", a la vegada que denuncia que s'externalitzin tasques de manteniment quan "hi ha personal de la casa disposat a encarregar-se'n".

El 22 de desembre, la CGT i la Plataforma Sindical d'Autobusos (PAS) van emetre un comunicat conjunt on es plantejaven un seguit de propostes per millorar el servei a través de la pràctica autogestionària, començant per "la dimissió de tot l'equip directiu" i "el control de l'empresa per part dels propis treballadors i treballadores". El 12 de gener, la plantilla del metro celebra una Assemblea General, on es fixarà el calendari de mobilitzacions. Àngel González afirma: "El que s'està fent no és legal, no és ètic i no és moral. Si la Generalitat ho aprova, ens hi barallarem".

Perjudicis ambientals

La pujada de preus, combinada amb la reducció de serveis, portarà -sens dubte- a un descens en el nombre de persones que opten per moure's amb transport públic, fet que pot comportar que es facin més desplaçaments amb vehicle privat. Aquest fet seria perjudicial per la qualitat de l'aire i la circulació de vianants a Barcelona i als municipis i les comarques del voltant. Així ho han indicat organitzacions i partits ambientalistes. Ecologistes en Acció va remarcar: "La nova política de transport afectarà la nostra salut". S'ha advertit que es podria revertir la tendència creixent en la utilització del servei, que l'any passat va batre un rècord amb 947 milions de viatges validats. Paral·lelament, el consistori de Trias ha aplicat diverses me-

> Les noves tarifes del transport públic metropolità de Barcelona han experimentat un fort augment respecte el 2011. La pujada més important és la del bitllet senzill, que ara valdrà dos euros –un 38% més–, mentre que la T-10 costarà 9,25 euros, un augment del 12%. Es tracta de l'increment més espectacular de les últimes dècades, molt superior al de l'IPC, que se situa als voltants del 3%. A la vegada, es duplica l'import de la multa per no dur el bitllet correctament validat, de 50 a 100 euros.

, estirant del fil

sures favorables a les persones que condueixen vehicles privats, com la rebaixa de l'impost de matriculació, la congelació d'algunes tarifes de la zona blava i exempcions en el pagament de la zona verda. Per altra banda, la quota del Bicing també s'ha apujat un 25%. Es perfila un model de mobilitat fet a mesura de CiU, que, com indica el portaveu d'ICV-EUiA a l'Ajuntament, Ricard Gomà, "incentivarà l'ús del cotxe a la ciutat".

El cost de la seguretat privada

Mentre que, com hem dit, les retallades al metro arriben a 56 milions d'euros, la contractació dels serveis de seguretat privada del subterrani i el Bus Turístic (aprovaada per quatre anys, fins al 2015) té un cost anual de 21.716.505 euros, a repartir entre l'oligopoli format per Securitas (13,3 milions), Prosegur (6 milions) i Eulen (2,2 milions). Recordem que Prosegur va ser creada per antics alts càrrecs de les dictadures argentina i espanyola i que Jaime Mayor Oreja (PP) figura entre els majors beneficiaris d'Eulen. Així mateix, el seu personal ha protagonitzat una cronologia llarga d'abusos i agressions durant els últims anys. El 2009, vigilants i revisors del metro van apallissar un home a l'estació de Plaça de Sants, tan sols per no portar bitllet. L'any anterior, a Madrid, van sortir a la llum diversos vídeos on un grup d'esbirros de Prosegur es gravaven entre si mentre pegaven, insultaven i amenaçaven les viatgeres. L'exèrcit de *segurates*, que al metro de Barcelona actua a les ordres de Ricardo Ortega, excomandant de la Guàrdia Civil, sotmet els passadissos, les andanes i els trens a un règim parapolicial.

Colar-se políticament?

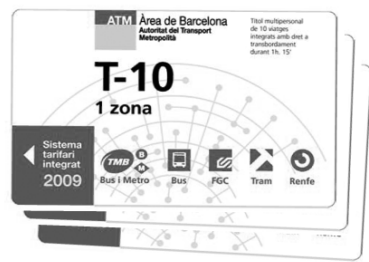
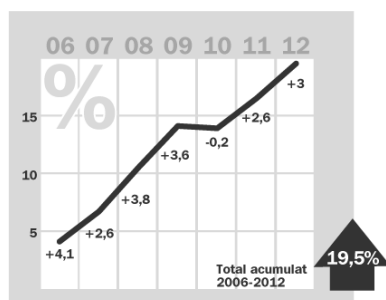
Com a complement de la reducció de serveis i l'augment de tarifes, Trias va anunciar més inversió en sistemes de control i vigilància, per continuar la croada contra les persones que, per falta de recursos o altres motius, viatgen sense bitllet. La sanció per fer-ho es duplica i passa de 50 euros a 100 euros. Les ràtzies contra les passatgeres de *gratis* es van fer habituals a partir de 2010, quan TMB va engegar les campanyes *Et creus molt llest?* i *El que la fa, la paga*, que van ser molt criticades per organitzacions de consumidors i usuàries. La insistència i l'actitud de revisors i vigilants de seguretat, gos inclòs, van generar queixes i malestar. Als FGC, es va viure el mateix context durant aquelles dates, quan dos estudiants van ser detinguts per accions de sabotatge a l'estació de la UAB, en el marc d'una protesta contra les batudes i el preu elevat del transport. Desplaçar-se cada dia laborable a aquesta universitat des de Barcelona suposarà, l'any que comença, desembutxacar prop de 74 euros mensuals.

CATALUNYA · EL PREU D'ALGUNS BITLLETS TRIPLICA O DOBLA LA INFLACIÓ ACUMULADA EN SIS ANYS

La població de divuit municipis també paga el Recàrrec Metropolità del Transport

■ Augment dels preus del transport metropolità de Barcelona

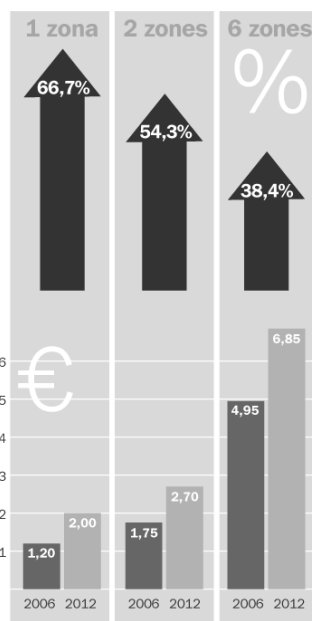
■ Inflació acumulada 2006-2012

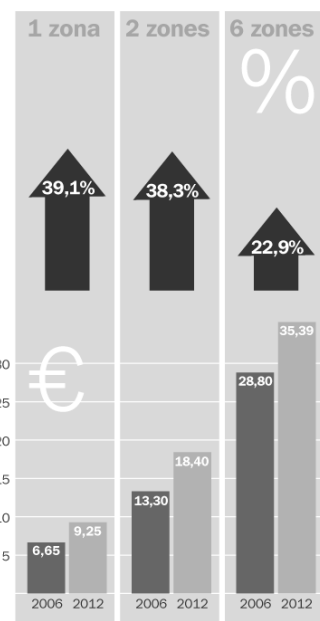
La T-50/30 s'ha encarat 3,5 euros (+10%), fins als 37 euros, aquest 2012. La T-Mes i la T-Trimestre han baixat un 2% i un 3,6%, respectivament.

Font: Autoritat del Transport Metropolità i elaboració pròpia

■ Increment preu bitllet senzill 2006-2012

■ Increment preu abonament T-10 2006-2012

LA DIRECTA

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

Nou atac del govern de CiU contra les classes populars i treballadores, que veuen com, dia rere dia, el seu poder adquisitiu es redueix considerablement. Aquest cop, ha estat l'augment del preu dels transports públics (tren, metro, bus i tramvia), una pujada que arriba

Ens trobem amb bitllets que són un 66, un 54, un 38 o un 22% més cars que l'any 2006

en un moment en què es registren les xifres d'atur més elevades de la història: 614.244 persones no tenen feina a Catalunya i, durant el 2011, s'han comptat 51.571 aturats i aturades més (al llarg de l'any passat, la desocupació va créixer un 9,2%). El preu dels bitllets del sistema tarifari integrat ha augmentat molt per sobre de l'IPC de 2012, però el que es podria titllar de veritablement escanda-

lós i mancat d'escrúpols és l'increment acumulat dels darrers sis anys. En aquest sentit, cal destacar que la inflació acumulada ha arribat al 19,5%, però ens trobem amb bitllets que ara són un 66, un 54, un 38, un 39 o un 22% més cars que l'any 2006 (veure gràfic). També hem de manifestar que els bitllets que s'han encarat més aquest 2012 són la T-10 (l'abonament que representa el 70% dels títols venuts) i la T-50/30 (puja un 10%), mentre que les baixes han arribat només a les tarifes socials o als títols menys venuts, com la T-Mes o la T-Trimestre.

Si no vols caldo, tres tasses

Davant l'augment del preu dels bitllets, també ens hem trobat amb l'augment del 3,2% de les taxes del Recàrrec Metropolità del Transport (RMT), que és un impost obligatori (com l'IRPF o l'IVA) que han de pagar totes aquelles persones que són propietàries de qualsevol immoble (ús residencial i no residencial), ja que es calcula en funció de l'impost sobre Béns i Immobles (IBI). Sobre el valor cadastral de la propietat, s'aplica un recàrrec del 0,134% (excepte en aquelles primeres residències amb un valor

cadastral inferior a 40.000 euros i a les famílies nombroses que ingressin menys de 30.000 euros). L'augment del RMT s'ha fet efectiu per compensar el descens del 6,5% del pressupost per a l'any 2012 del nou govern metropolità de l'àrea de Barcelona.

El RMT fa que la gent pagui el transport per tres vies: pressupostos, bitllets i recàrrec

El recàrrec, que es va crear l'any 1992 (DIRECTA 76), es va concebre per fer front al dèficit del transport públic i s'aplica a divuit municipis que es troben a la Zona 1 del sistema tarifari: Badalona, Barcelona, Castelldefels, Cornellà de Llobregat, Esplugues de Llobregat, Gavà, l'Hospitalet, Montcada i Reixac, Montgat, el Prat de Llobregat, Sant Adrià de Besòs, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern, Santa Coloma de Gramenet, Tiana i Viladecans. Les associacions veïnals de l'àrea

metropolità, que s'han oposat al RMT des del primer moment, creuen que el recàrrec és injust perquè fa que la ciutadania pagui el finançament del transport públic per tres vies: pressupostos, bitllets i recàrrec. Per fer-nos una idea, podem destacar que, durant l'any 2007, la població dels divuit municipis on s'aplica el RMT va pagar un total de 49 milions d'euros per mantenir el transport públic. L'any 2008, Cornellà va aportar 1.482.621 euros i, Sant Boi, 1.378.323 euros. Aquest setmanari s'ha posat en contacte amb la tresoreria de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, des d'on s'ha manifestat que "la recaptació anual del recàrrec s'estima en uns 80 milions d'euros".

No només els transports

L'augment del preu dels bitllets del transport metropolità i del RMT ha arribat en paral·lel a la pujada tarifària de l'aigua que gestiona Aigües de Barcelona, que augmentarà un 4,98%. Tot això s'acompanyarà de l'augment de la Taxa Metropolitana de Tractament de Residus, que pujarà un 3,2%. Any 2012, cinquè any de la crisi, continuen pagant les mateixes persones de sempre.

, impressions

Ivan Delclot · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Si sola no pots, juntes podem!

Solidaritat, assemblea, horitzontalitat, autogestió o autoorganització són paraules que, els darrers mesos, han preut un nou significat a partir de les noves, múltiples i heterogènies veus que les pronuncien o, més ben dit, que les tornen a pronunciar. Vivim, a judici del que això escriu, un moment de (re)construcció de discursos i pràctiques i de (re)creació de xarxes de relació, procés que es dona en paral·lel a un temps de destrucció accelerada de tot allò que semblava donar certa seguretat en el futur, de desdibuixament d'aquell parèntesi històric situat entre la conquesta del canvi polític als setanta i l'edificació, als vuitanta

ta, d'un escleròtic *estat del benestar*. El treball precari, quan no l'atur, ens colpeja quotidianament, de la mateixa manera que la impossibilitat d'accés a l'habitatge o la pèrdua del mateix torna a ser un problema de primer ordre. Si a aquestes qüestions sumem les retallades en llibertats individuals i col·lectives i drets socials conquerits a força d'accions col·lectives pels nostres pares i àvies, el panorama resulta prou desolador.

Però, si de resistències a l'envalentiment dels poderosos volem parlar en aquest text, és absolutament adient centrar el focus d'atenció en una de les formes organitzatives que pretén

oferir respostes a tot aquest estat de coses, contribuint a la superació de la frustració que suposa l'aniquilament d'aquell miratge de l'estat protector com també a la derrota o el desconcert de certes formes organitzatives com partits i sindicats, heredes d'un passat de lluites i un llarg present de transaccions.

Així doncs, les xarxes de suport mutu (XSM), nascudes a l'escalfor de l'esclat del 15-M, s'han estès per diferents barris de la ciutat de Barcelona centrant els seus discursos i pràctiques en, precisament, la qüestió de l'habitatge i, en particular, les possibles respostes a l'allau de desnona-

ments que assolen la ciutat. Si bé altres col·lectius i persones ja es dedicaven de feia temps a aquesta temàtica, les XSM han vingut a sumar esforços aportant altres elements. Caldria ressaltar, per exemple, l'accent en pràctiques assembleàries i no delegacionistes, intentant superar els límits de l'assistencialisme, la professionalització o l'especialització en determinats rols. La importància del treball col·lectiu, de la integració plena i horitzontal de qui s'acosta a les XSM a partir de l'assumpció que els seus són també els nostres problemes -no sense oblidar la vessant particular i personal de cada cas concret- i que, en conseqüència, també ho han de ser les solucions i les respostes, la cura en intentar no forçar ritmes -tot i la immediatesa de la resposta en alguns moments- i no anar més enllà d'allò que la persona està en disposició d'assumir a cada pas del procés, la idea d'una pressió progressiva, sense cremar cartutxos d'una primera tacada, la resistència activa a les injustícies o l'assenyalament dels culpables de les mateixes són algunes de les característiques d'aquestes xarxes.

Un altre element important és la insistència amb què es parla, evident tant en les diferents trobades com en els textos emesos, de la necessitat de (re)crear unes formes de relació i de veïnatge basades no només en la solidaritat, de vegades unidireccional, sinó, precisament, en el suport mutu, que es pot donar en múltiples direccions i de diferents formes. En aquest punt se situa la importància dels espais

informals i quotidians, les trobades en espais públics per dinar i xerrar plegades, les assemblees a places i carrers, la transmissió de sabers i pràctiques o la posada en marxa de pràctiques propositives, agafades d'altres experiències i contextos, com poden ser les botigues gratuïtes -intentant superar la idea de l'intercanvi *necessari o imposat*-, l'ocupació d'habitatges o els tallers d'autoformació, tant en qüestions pràctiques -electricitat o reparació de bicis- com directament polítiques -respostes antirepressives, qüestions de gènere o temàtiques relacionades amb el racisme i la migració- esdevenint altres eixos de lluita.

La seva relació amb les diferents assemblees de barri, diversa segons els contextos i la idiosincràsia de cada una d'elles -sent grups de treball amb autonomia plena algunes o comissions altres- fa que les XSM tinguin una base territorial sobre la que treballar, sobre la que col·laborar en la reestructuració d'aquell teixit social als barris que feia possible, no tants anys enrere, l'articulació de respostes col·lectives a problemes tampoc tant llunyans amb els què ens trobem avui. En aquest sentit, les XSM poden ser una eina útil, compatible i paral·lela amb altres experiències i formes organitzatives per, en una primera instància, articular respostes i resistències a les agressions que patim quotidianament i, en una segona -potser encara estem molt lluny en aquest procés-, generar noves formes, horitzontals i assembleàries, per autoorganitzar les nostres vides.

Francesc Benítez · Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Líbia: un negoci prometedori

El portal d'informació *United Press International difonia* un article, el 9 de desembre, on s'informava dels moviments d'acostament a Líbia que estan realitzant algunes companyies de seguretat privades com ara Blue Mountain Group, Olive Group, AKE, Garda Security Group, Control Risks Group i Gallice Security.

Les empreses que estan forçant la presència d'aquests actors de la seguretat privada en la nova Líbia són, majoritàriament, companyies petrolíferes internacionals que demanen que es garanteixi la seguretat al terreny abans d'enviar

novament el personal especialitzat en l'extracció i el tractament del cru per recuperar els nivells de producció anteriors a la guerra.

Davant la impossibilitat de posar ràpidament en marxa un exèrcit, amb una colla de milícies encara fortament armades disperses pel territori que encara poden desafiar el lideratge provisional del Consell Nacional de Transició (CNT), i amb un poderós lobby d'empreses petrolíferes denunciant la paràlisi de l'extracció, sembla clar que el CNT ha canviat la posició inicial en aquest tema i ara està facilitant el desplegament

d'aquestes companyies mitjançant l'emissió de certificats de no-objecció.

El juny de 2010, es publicava a la *DIRECTA* un article que descrivia la proliferació d'aquest nou actor que suposen les companyies militars privades en escenaris inestables o postbèl·lics on els governs locals no han pogut assolir el poder real en tot el seu territori. Com denunciava en Tomàs Gisbert, s'ha de tenir en compte que els interessos d'aquestes empreses disten molt de facilitar l'estabilitat futura i la cohesió social dels territoris on

operen ja que, en general, els seus objectius principals es concreten en mantenir vigents els contractes multimilionaris el màxim de temps que els hi sigui possible, i això sense considerar el buit legal existent i qüestionat àmpliament quan a qui té la responsabilitat de les accions i delictes que puguin cometre aquestes companyies.

Novament es posa de manifest que, fora d'aplaudir la intervenció militar de l'OTAN, l'ONU -i per extensió la comunitat internacional- es mostren incapaces de posar en marxa iniciatives civils creatives i noviolentes de cohesió a l'hora de

construir sistemes democràtics reals en territoris que han patit un conflicte armat sagnant com és el cas de Líbia, que acaba sent víctima dels interessos a curt termini de les companyies que havien tingut el control dels recursos quan estava el dictador, i que el volen continuar mantenint a qualsevol preu després de la seva caiguda, independentment de la moralitat dels mitjans utilitzats per fer-lo caure.

Nota:
1. Security firms hustle in lawless Libya
http://www.upi.com/Business_News/Security-Industry/2011/12/09/Security-firms-hustle-in-lawless-Libya/UPI-758713450621/1x12114pT80hl

Joan Martínez · President de la CONFAVC
opinio@setmanaridirecta.info

2012: un any per a filar complicitats als barris

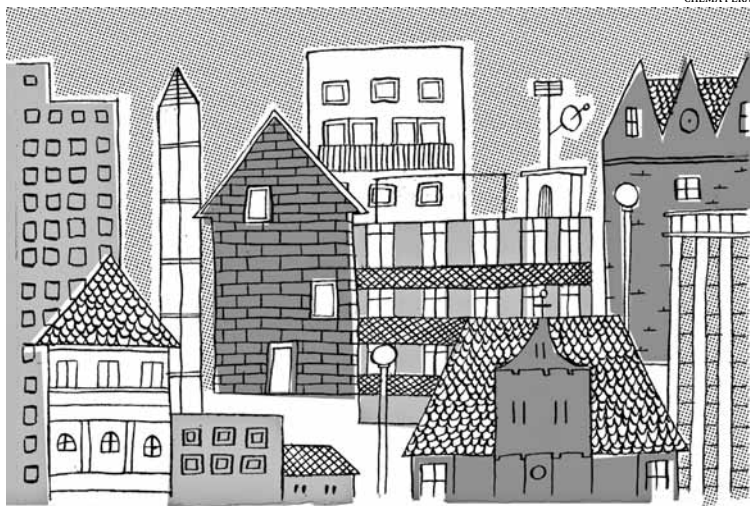
Aquest any que tanquem ha estat extremadament dur per als barris: les condicions de vida del veïnat s'estan degradant a una velocitat històrica. Ja parlem que la pobresa a Catalunya afecta una de cada cinc persones, de les quals més de 600.000 estan desocupades i una tercera part ja no cobra cap mena de subsidi: ni l'atur ni la renda d'inserció mínima.

La situació quotidiana d'escanyament econòmic s'ha plasmat de moltes maneres, entre d'altres, la crua realitat de les 40 famílies que cada dia han estat desnonades a Catalunya per no poder pagar l'hipoteca o el lloguer, malgrat existir un parc de 3.200 pisos protegits buits.

Paral·lelament a aquest empobriment alarmant del veïnat, els governs autonòmic i central, ara en mans de partits de dretes, s'aferran a aplicar receptes polítiques liberals que ajuden a dinamitzar l'estat del benestar, i la cohesió social als barris, municipis i ciutats.

I d'exemples d'aquesta brúixola política n'hi ha a cascades: deixem un any en què s'ha dinamitat la xarxa de la sanitat pública. La nova conselleria de Salut, sota la batuta de Boi Ruiz, ha tancat els serveis d'urgències en horari nocturn o de cap de setmana a 67 centres d'atenció primària, al mateix temps que aturava l'activitat quirúrgica de tarda a molts centres hospitalaris, multiplicant-se les llistes d'espera.

La trencadissa dels serveis públics de qualitat

també ha arribat especialment a l'ensenyament: el curs escolar de primària i secundària va arrencar amb 21.000 alumnes més, malgrat comptar amb la mateixa plantilla docent. Al mateix temps, a molts barris l'administració local ha paral·litzat la construcció de noves escoles bressol, argumentant que les necessitats serien absorbides per centres concertats o privats

L'oportunitat de fer aliances

I encetem un 2012 en què ja s'ha anunciat que els veïns i les veïnes hauran de pagar un euro per cada recepta farmacèutica emesa, i hauran d'acudir als i a les metgesses de família per a visites que abans feien professionals especialistes.

Un 2012 en què el tret de sortida més rellevant per a les economies familiars ha estat la històrica alça de les tarifes del transport públic: per exemple, d'un 12% per a la T-10, el bitllet integrat de transport que representa el 70% dels títols venuts.

Ara bé, enmig de tanta grisor del passat i de l'horitzó que es perfila, també cal recordar que el 2011 la indignació col·lectiva va arribar a les places i ha escrit un capítol històric. Ha estat l'any en què els veïns i les veïnes més joves, castigades per un atur juvenil que supera el 40% i unes condicions extremadament precàries d'accés al treball i a l'habitatge, s'han incorporat sense por a la lluita per a frenar la constant erosió de les condicions de vida del

veïnat. I en alguns barris, les associacions veïnals hem treballat colze a colze amb activistes del 15-M, ocupant centres d'atenció primària per a frenar el tancament de les urgències sanitàries o evitant desnonaments. Revifant i actualitzant protestes i propostes que les associacions veïnals hem anat fent durant els més de 40 anys de la nostra existència.

Pel moviment veïnal, l'embranchada de nous moviments socials ha de provocar l'obertura d'espais de complicitat per a filar un treball en xarxa i complementari als barris. Espais per intercanviar coneixements, cruïlles de lluites per a seguir construint barris, des del prisma de la justícia social i la igualtat d'oportunitats.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Greus fets a la UdG

Marta Afuera i Pons

Com a estudiant, em sento molt afligida pel que va passar el 16 de desembre, quan els Mossos d'Esquadra van carregar contra els manifestants a l'interior de la Universitat de Girona. Considero que la rectora, Anna M. Geli, ha pres una sèrie de decisions que ens han portat a aquesta situació. Entre elles, la de permetre-hi l'entrada dels Mossos. Aquesta autorització no es va fer per protegir els estudiants: crec que hi ha una voluntat de repressió molt preocupant. Cal permetre que les veus crítiques s'expressin i facilitar les vies perquè això sigui possible. Si la rectora impedeix aquesta comunicació, recau en ella la responsabilitat de les conseqüències.

La rectora està prescindint d'informar i de comptar amb els estudiants. La visita de Mas va estar molt mal dissenyada: en lloc de proposar a la Plataforma d'Estudiants i al Consell d'Estudiants que es poguessin reunir amb ell per exposar-li les seves queixes, com a part importantíssima de la comunitat universitària, es va fer tot el contrari. L'acte es va ocultar als estudiants: no es va publicar pel canal habitual, la web, i ens en vam assabentar per altres vies dos dies abans. Mas va entrar a la universitat per la porta del darrera. En resum, les actituds d'ocultació i manipulació que du a terme la rectora són molt negatives per al bon funcionament d'una institució tan important. I aquestes actituds no són noves i no s'han modificat, tot i els requeriments que s'han fet per part dels estudiants en diverses reunions. Per tant, la problemàtica ve de lluny.

També vull remarcar una qüestió molt important: la manca d'oposició de la rectora, com a màxima responsable de la UdG, a les dèspotes i esbojarrades retallades que s'han dut a terme des del govern de la Generalitat. He arribat a la conclusió que es vol manipular i enganyar la societat: la informació que se'n dona és parcial. Per exemple, no sabem quina és la situació dels pressupostos d'una partida tan gran com la de Defensa.

D'altra banda, és intolerable que els governs de Catalunya i de l'Estat permetin la manipulació i la usura de les empreses especuladores del deute públic i privat. Caldria posar en marxa mesures contundents contra les entitats privades que volen esclavitzar la nostra societat. Proposo deixar de pagar els interessos usurers que s'estan assumint sense protestar i denunciar el que succeeix davant la justícia.

Per tot el que he exposat, m'afegeixo a la demanda de dimissió dels responsables de la UdG i de la conselleria de la Generalitat que van prendre la decisió de permetre l'entrada dels Mossos a la universitat.

. EN CALENT

9.000 euros de multa per manifestar-nos contra el feixisme?

Silvia Rispaú

Aquesta és la sanció que ens vol imposar Interior per la mani de l'agost passat contra una convocatòria de la PxC amb què Anglada pretenia un desembarcament gloriós a Salt. Com que no era la primera mani no comunicada i tampoc és que agafés els Mossos d'imprevist, perquè portaven fins i tot un helicòpter, el perquè de la sanció l'hauré de buscar en una altra banda. Potser en la "tolerància zero" amb els moviments socials amb què Puig vol fer semblar tou el duo Saura/Boada. A nosaltres, que vam viure en primera persona del plural el cas de la Núria Pòrtulas, no sabem si ens ha de fer riure o plorar, però ja anem veient com es concreta: antiavalots porra en mà dins la UdG o imputar activistes i treballadors de les ambulàncies per una concentració

contra el conseller Boi Ruiz. Potser en el triomf que va ser aquella mani, perquè en el Salt de l'unànime racisme institucional, amb l'impuls del 15-M es va vèncer tant la covardia de la moderació com les xarxes d'interessos creats i, per primera vegada, una manifestació massiva duia un lema antiracista i antifeixista, sense cap ambigüïtat, i permetia així teixir des del carrer la unitat de classe que nosaltres tant necessitem i que ells temen tant. Els Mossos d'Esquadra d'en Puig han decidit treure un parell de noms dels fitxers i els han escrit en un expedient sancionador, intentant fer-nos callar. I nosaltres, com sempre, haurem de seguir intentant el contrari: més mobilització. I que entre totes fem que els 9.000 euros acabin sortint-los molt cars.

. EDITORIAL

Idrissa Diallo, morir al CIE

Walter Benjamin escrivia que només la memòria rescabala les vençudes. El 6 de gener, de matinada, empresonat i desemparat, sota custòdia però desatès, el jove guineà Idrissa Diallo va morir al CIE Zona Franca. Víctima negada del racisme institucional i nova osca mortal de la persecució estatal contra la pobresa, la seva història és la de tantes altres invisibles: fugint de la misèria, va arribar a les costes andaluses en pastera. Sense haver comès cap delictes, va ser reclus al CIE de Melilla i transferit a Barcelona el 22 de desembre, a l'espera de ser expulsat d'un paradís fet infern. Sense bitllet de retorn ja. No és la primera mort dins un CIE, on les denúncies per maltractaments, humiliacions i insalubritats s'acumulen, en un context en què cada any s'expulsen 50.000 migrants i

que ha convertit l'estret de Gibraltar en la fossa comuna més gran de la Mediterrània: 18.000 persones hi han perdut la vida en vint anys. Qui no coneix la mort coneix la deportació xenòfoba, via CIE, els camps de concentració moderns del búnquer racista de la UE, que només ens demostren que consentim i vivim quotidianament amb els murs de l'horror i l'excepció. A tocar de casa, el nostre Guantánamo barceloní. Llimb del no-dret, el no-lloc, les no-persones. Urgeix desactivar i desmantellar la lògica excepcional de l'apartheid que deporta i alhora explota sense drets. I mentre els CIE romanguin oberts un sol dia més, caldrà vindicar la memòria, l'única que és capaç de deixar oberts els expedients que el poder vol tancar com si no hagués passat res. I sí que passa. S'ha escrit un crim, d'Estat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Però són catalans

Xavi Martí
directa@setmanaridirecta.info

Les eleccions del 20-N han dibuixat un mapa de l'Estat on predomina el color (o la foscor) dels partits de dretes. El PP i CiU han guanyat a totes les zones (autonomies) menys al País Basc, on Amairu, com si es tractés d'aquells dos personatges de còmic que viuen a un poblat gal i es resisteixen a les envestides del romans, es presenta com l'única formació política que esgrimeix un programa real d'esquerres. La població de l'Estat que va anar a votar (l'abstenció va arribar al 28%) ha permès, doncs, que els partits de dretes hagin guanyat les eleccions, 36 anys després de la mort del dictador. Tant CiU com el PP es presenten a si mateixos com partits que fan polítiques de

centre, un terme que, en definitiva, no és res més que un eufemisme que s'utilitza per no dir que impulsen mesures de dretes. Que carai és el centre polític? L'aplicació de polítiques que giren al voltant de les retallades socials,

'Ser' nacionalista català no allunya els partits de les polítiques de dretes

d'una reforma laboral que empitjora les condicions laborals i el poder adquisitiu de les treballadores, d'una fiscalitat que només beneficia el gran capital i les entitats financeres i d'uns mecanismes que tendeixen a que la ciutadania cada cop disposi de

menys eines per poder dir la seva ens indica, de forma clara i rotunda, que el PP i CiU són partits de dretes. Tot i això, però, després dels comicis, moltes persones i mitjans de comunicació s'han resistit a dir que a Catalunya també ha guanyat un partit de dretes. El que es percep a la nostra societat, i no és un fenomen nou, és que com que CiU és una formació catalana, és totalment impossible que impulsi polítiques de dretes. La frase és: "Sí, ha guanyat el PP a l'Estat, però a Catalunya ha guanyat CiU, que són catalans!". Cal que molta gent i els mitjans (sobretot els privats), d'una vegada per totes, puguin ser capaços de reconèixer que el fet de definir-se a si mateix com a nacionalista català no és un antídote, una garantia que allunya els partits de les polítiques de dretes.

. COM S'HA FET

Hola, ja hem tornat, com la mala herba, no morim mai. Bé, any nou, propostes noves: aquesta setmana presentem el Complement Directa, el club de subscriptores. Altres propostes: aquest mes engegarem diversos processos d'autoinspecció i autoavaluació. D'una banda, iniciem una radiografia i una reflexió sobre el nostre funcionament i les nostres possibilitats guiada per en Ferran, pastor de cooperatives, que durarà al voltant de tres mesos. De l'altra, una anàlisi dels continguts del setmanari i de la situació actual de la premsa lliure amb la Montse, que serà el primer d'una sèrie d'encontres d'autoaprenentatge que volem fer. Finalment, un altre canvi: ens deixa, per ara, el Xavi, amb la seva furgu, que ha carregat gairebé tots els exemplars de la DIRECTA i dels suplementes que hem fet en aquests quasi sis anys. Gràcies per adormir-te només un dels 256 darrers dimecres de la teva vida. I encara un altre canvi és el de la coordinació de l'exposició d'il·lustracions de la DIRECTA, que actualment podeu visitar a la Teteria Índia de Sant Feliu de Llobregat (veure pàgina 22) i que ara la portarà un altre Xavi, el dels tres noms. Així que ja ho veieu, l'any ve carregat i encara hi vindrà més. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadersillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galfí i Muriel Comas La indirecta | Mar Vallecillos i Jordi de Miguel FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 10

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

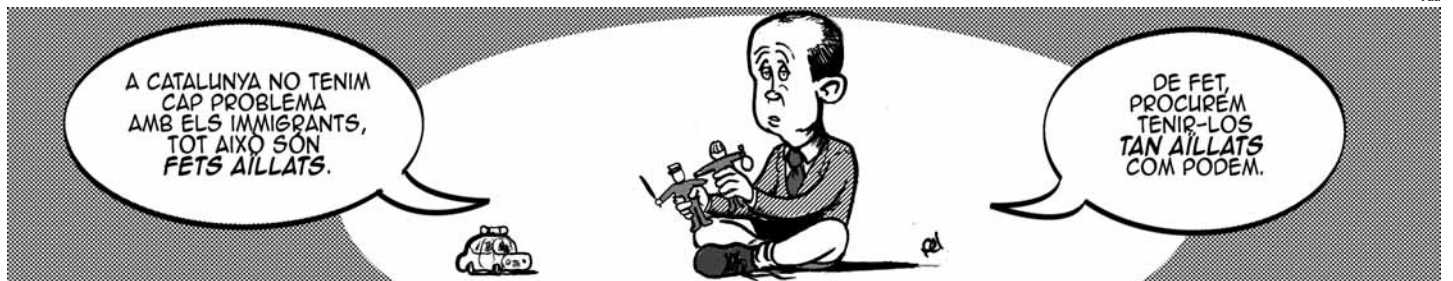
, així està el pati

El conflicte a Parcs i Jardins de Barcelona | PÀG. 9

Denuncien la pressió estètica que reben les dones | PÀG. 10

Nova mort sota custòdia policial a Manresa | PÀG. 11

L'Ateneu La Sèquia okupa un altre edifici | PÀG. 12

BARCELONA · CADA DIMARTS DE MATINADA SURT UN VOL EN DIRECCIÓ A JEREZ DE LA FRONTERA

El govern contracta avions privats per deportar les migrants tancades al CIE

La mort d'un jove guineà per desatenció mèdica a la Zona Franca evidencia la manca de personal sanitari durant les hores nocturnes i desencadena protestes de desenes d'interns

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El volum de persones migrants tancades al CIE Zona Franca de Barcelona no ha parat de créixer al llarg d'aquest any. El funcionari de la policia espanyola adscrit a la Brigada Provincial d'Estrangeria ha accelerat els tràmits d'expulsió per buidar cel·les i fer lloc a d'altres persones migrades retingudes durant batudes o controls. És per això que, des de fa setmanes, s'ha sistematitzat la contractació d'avions privats per part del Ministeri de l'Interior. Els dilluns de matinada es fan deportacions en grup de ciutadans i ciutadanes d'Algèria i els dimarts de matinada del Marroc. Els avions surten des de la terminal 1 de l'aeroport de Barcelona i ho acostumen a fer abans de les 6, hora en què s'enlaira el pont aeri Barcelona-Madrid. Aquest ha estat el cas d'Imad Kchikch, un noi marroquí de dinou anys que va declarar que havia estat testimoni, el 6 de gener, de la mort per desatenció mèdica del jove guineà Idrissa Diallo. El cadàver de Diallo es troba a l'Institut de Medicina Legal de la Ciutat de la Justícia i la seva família a Guinea-Conakry s'ha assabentat de la tràgica notícia -quatre dies més tard- mitjançant una trucada telefònica des de Barcelona de l'advocada d'un altre immigrant pres. El jutjat d'instrucció número 5 de Barcelona ha obert diligències d'investigació per aclarir els fets i hauria de prendre declaració als testimonis de migrants que es trobaven al CIE quan va morir Diallo. A la pràctica, això serà impossible, ja que la majoria es troba-

400 persones fan arribar el seu crit de suport a les persones preses al CIE de la Zona Franca

ran a milers de quilòmetres després d'haver estat deportats. Arran de tots aquests fets, es va convocar la protesta més massiva davant del CIE de la Zona Franca des que es va construir l'any 2006.

Petards, cassoles i megàfons

Tots els estris necessaris per fer soroll van ser els instruments usats per fer arribar la solidaritat de les manifestants a l'interior del CIE el 8 de gener. S'hi van aplegar fins a 400 persones. Nombrosos petards i alguns coets van esclatar mentre la gent concentrada cridava a pocs metres del cordó de Mossos d'Esquadra que protegia la porta del complex. Una de les persones pre-

sents a la mobilització va apel·lar directament amb un megàfon els efectius de la policia: "Què direu que feu quan arribeu a casa? Direu a les vostres famílies que us dediqueu a ser còmplices del manteniment d'aquests camps de concentració?". Només en aquell moment, va semblar que alguns agents canviaven de gest i van passar a mostrar una expressió facial de més seriositat, en comptes de la indiferència mostrada fins aleshores. Per finalitzar l'acte, es va llegir el comunicat, on també es feia referència a la mort d'un jove senegalès per un tret de bala al barri del Besòs de Barcelona el 3 de gener i per denunciar la dualitat del "racisme cultural i institu-

cional que hi ha a la nostra societat". A més, Dario Zambrano, un jove equatorià tancat uns dies al CIE va denunciar amb proves haver estat apallissat per un grup de policies.

En circumstàncies estranyes

El noi mort al CIE va arribar en passera a les costes andaluses i, després de passar pel centre d'internament de Melilla, va ser traslladat a Barcelona. Compartia cel·la amb cinc persones més des del 22 de desembre. Testimonis de diversos immigrants que encara estan tancats al CIE asseguren que el jove va demanar assistència mèdica la tarda del 5 de gener, però que els agents de policia destinats a la seva galeria no van

entendre res del que deia per manca d'interprets. Això, sumat al fet que, al CIE, no hi ha cap mena de personal sanitari durant les hores nocturnes, va fer que, hores més tard, quan els guardes es van adonar de les dificultats respiratòries del jove, haguessin d'avisar una ambulància. Davant la gravetat de la situació, una segona ambulància medicalitzada va ser alertada, però no va poder fer res per reanimar-lo.

Oficialment, la raó de la mort és una aturada cardiorespiratòria, però la Delegació del Govern i el director del CIE, José Manuel Casado, no han aportat cap document que ho demostrï. Altres fonts parlen d'una possible hipoglucèmia com a causa de la defunció.

> Un lloc inhòspit

El govern va triar la ubicació del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona amb una intencionalitat especial. Mai no es va fer pública fins a la primavera de 2006, quan un activista de les campanyes contra l'existència d'aquests centres va descobrir, entre els milers de pàgines del BOE, la publicació de la licitació d'obra per a la construcció d'aquesta presó destinada a persones migrants. La Zona Franca -en especial el carrer E-és, probablement, el lloc de la ciutat de Barcelona més allunyat i inhòspit, ideal per ubicar-hi una instal·lació que no té vocació de fer-se veure davant l'opinió pública.

, així està el pati

BARCELONA · L'ENTITAT CULTURAL DECLARA QUE VA SER UN MALENTÈS I LA FOTÒGRAFA QUE HA IMPULSAT LA MOSTRA PARLA DE CENSURA

La Casa Elizalde veta una exposició sobre la dona palestina per “no crear debat”

Mireia Chavarria i Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

PATRICIA BOBILLO

La Casa Elizalde ha vetat l'exposició fotogràfica de Patricia Bobillo prevista per al proper 8 de març. Les imatges del projecte, que mostren la vida quotidiana de les dones a Palestina en el marc de l'ocupació israeliana, estaven a punt per ser enviades al laboratori quan l'entitat va decidir cancel·lar l'exposició “per criteris de programació”, segons explica la directora del centre, Míriam Alcaraz. Abans d'aquesta negativa, però, la fotoperiodista ja havia hagut de passar dos filtres més de la Casa Elizalde.

La fotografia que ha encès el veto mostra una dona que ensenya una pancarta amb l'escrit “Israel asasinós”

Primerament, van suprimir una de les imatges que formaven part de l'obra de Patricia Bobillo. A la fotografia, feta durant una de les protestes de Barcelona contra la massacre de Gaza el mes de gener de 2009, una dona ensenya una pancarta amb l'escrit “Israel asasinós”. Davant l'impediment d'exposar-la, la fotògrafa va sol·licitar la inclusió d'un text que justificués que l'exposició no es mostrava íntegrament. La Casa Elizalde, que havia retirat la fotografia sota el pretext de “no voler generar debat”, va considerar que afegint-hi aquesta explicació “encara en ge-

Aquesta és la fotografia que la Casa Elizalde va suprimir abans de vetar definitivament l'exposició de Patricia Bobillo

neraria més”. Després d'aquesta mutilació, Patricia Bobillo va decidir canviar el títol de l'exposició. A la primera proposta que va presentar, la mostra es deia *Dones palestines*. De fet, aquest era el nom d'una exposició col·lectiva que es va fer al centre cívic de la Barceloneta en què ella havia participat amb aquestes mateixes fotografies. Com que aquesta vegada exposava a títol individual i havia modificat l'exposició inicial, va

optar per rebatejar-la com a *Dones palestines sota l'ocupació israeliana*. No obstant això, la Casa Elizalde es va negar a posar aquest títol perquè creu que “no és l'espai per fer reivindicacions polítiques ni posicionar-se”.

L'entitat pública, però, al·lega que ni els filtres que ha sofert l'exposició ni la seva cancel·lació posterior no són una censura, ja que són previs a la inclusió de l'exposició dins la graella de programació.

“La censura prèvia no és censura”, declara Míriam Alcaraz. “Nosaltres no hem censurat, ja que aquesta exposició encara no estava programada”. Segons la directora del centre, en el moment en què la fotògrafa havia proposat aquests canvis, ja havien cancel·lat l'exposició. Però diverses fonts a les quals ha tingut accés la DIRECTA demostren que la proposta de canvi de títol va ser anterior a l'anul·lació de l'exposició.

Davant d'aquest fet, el setmanari DIRECTA es va interessar per conèixer aquests criteris i la directora del centre no els va voler aclarir. D'altra banda, quan l'entitat va anunciar a la fotògrafa que l'exposició finalment no es faria, ella ja havia signat l'acord d'acceptació de les condicions d'exposició pertinent i estava a punt d'enviar els negatius al laboratori fotogràfic. Tot i això, la directora del centre cultural va demanar a Patricia Bobillo d'escriure un document dirigit als mitjans de comunicació per explicar que l'exposició no havia estat censurada perquè mai no havia estat aprovada i que tot plegat havia estat fruit d'un malentès.

La fotògrafa, que pensa que el seu treball fotoperiodístic ha estat víctima d'una censura, s'ha negat a redactar aquest escrit. És més, s'ha posat en contacte amb alguns col·lectius per engegar una campanya de denúncia contra la Casa Elizalde i reivindicar el dret a la llibertat d'expressió. D'aquesta manera, reivindica les institucions públiques com a espais necessaris dins una societat democràtica per donar a conèixer altres realitats i obrir les portes a possibles debats.

> No posen cap pega a una entitat que defensa Israel

Les tretze pilars de l'educació sobre l'Holocaust, aquest és el títol sota el qual la Casa Elizalde va inaugurar l'exposició sobre l'extermini jueu el 13 de setembre de 2011, just un mes abans de vetar la fotografia amb el cartell “Israel asasinós” del treball fotogràfic de Patricia Bobillo. L'organització de l'exposició va anar a càrrec de B'nai B'rith, una entitat internacional que té com a objectiu donar suport a l'Estat d'Israel. Segons la seva pàgina web, vol “lluïtar con-

tra el terrorisme; donar suport al dret d'autodefensa d'Israel; prevenir que l'Iran adquireixi armes nuclears, i preservar la unitat de Jerusalem” com a part d'Israel. A l'acte d'inauguració, hi va participar, entre d'altres, el professor de Ciència Política de la Universitat de Barcelona Xavier Torrens. Aquest professor és conegut per la seva defensa de la creació de l'Estat d'Israel i per les seves actuacions i les seves idees sionistes. Torrens ha participat a diversos actes d'enaltiment d'aquesta ide-

ologia al costat d'il·lustres sionistes catalans com Pilar Rahola, Joan B. Culla o Vicenç Villatoro. A més, aquesta inauguració també va comptar amb la presència de Gerard Ardanuy i Mata, president d'Unió Democràtica de Catalunya de la ciutat de Barcelona. Actualment, Ardanuy és el regidor del Districte de l'Eixample i, per tant, màxim responsable de les activitats culturals que es duen a terme en aquest districte, com ara les que organitza la Casa Elizalde. M.C. i M.R.

La fotògrafa s'ha posat en contacte amb alguns col·lectius per fer una campanya de denúncia contra la Casa Elizalde

La Casa Elizalde va considerar que el treball fotogràfic de Patricia Bobillo no s'adequava a allò que buscava per al dia internacional de la dona treballadora i es va suspendre “per criteris de programació”.

, així està el pati

BARCELONA · ES DESCOBREIX UN INFORME ON ES RECALLA LA INTENCIÓ DE L'AJUNTAMENT D'EXTERNALITZAR L'EMPRESA PÚBLICA

La plantilla de Parcs i Jardins es mobilitza contra la privatització

PEPE RUIZ

Manifestació organitzada per la plantilla de Parcs i Jardins durant el mes de desembre de 2011

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

Durant les darreres setmanes, la plantilla de Parcs i Jardins de Barcelona ha iniciat una campanya de denúncia contra la intenció de l'Ajuntament de privatitzar el servei públic. 200 treballadores de Parcs i Jardins es van manifestar contra la privatització de l'empresa pública el divendres 24 de desembre. Després de fer una assemblea general que va comptar amb la participació de prop de 400 persones, bona part de les treballadores van iniciar una marxa pels carrers de Barcelona des de la rambla de Santa Mònica fins a la plaça de Sant Jaume, on van finalitzar la protesta.

Les sospites de privatització de l'empresa municipal es van confirmar el 14 de desembre amb l'arribada d'una carta anònima a l'oficina de Parcs i Jardins de Barcelona. Es tractava d'un informe de l'empresa Konsac-Group (empresa d'assessorament en recursos humans) encarregat per l'Ajuntament de Barcelona que anunciava tres possibles estratègies per privatitzar Parcs i Jardins en la seva totalitat. Només dos dies abans, el comitè d'empresa, les diferents seccions sindicals i la Federació

d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) havien denunciat la situació de desmantellament en què es troba Parcs i Jardins. A la roda de premsa, entre d'altres aspectes, es va rebutjar la política de contractació i es va exigir una auditoria que estudiés l'externalització reiterada de diversos serveis de Parcs i Jardins.

Konsac-Group estudia com privatitzar l'empresa pública sense que això comporti fortes mobilitzacions

L'informe, però, va deixar més clares que mai les intencions de l'Ajuntament de privatitzar el que, fins ara, ha estat l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona. El contingut del document estudia tres vies possibles per a la privatització de Parcs i Jardins: la subrogació de tot el personal a una empresa privada, l'externalització de la plantilla en diferents fases segons les àrees i l'acomodament de tota la plantilla amb indemnitzacions.

El document, fa una anàlisi dels pros i els contres de cada via i conclou que la primera opció és la menys problemàtica. L'informe no analitza en cap moment els avantatges que podria implicar externalitzar Parcs i Jardins i es limita a fer un estudi estratègic de com privatitzar la institució pública sense que això comporti fortes mobilitzacions de la plantilla ni tampoc resonància pública.

Externalitzacions continuades

Fins ara, però, l'estratègia de descapitalització de la institució pública ha estat latent, mitjançant la no contractació de personal necessari i, en conseqüència, l'externalització de serveis a empreses privades. De fet, l'Ajuntament barceloní va justificar aquesta dinàmica dient que "atès que el personal i els mitjans dels quals disposa (Parcs i Jardins) no són suficients per atendre la demanda que es planteja en aquest sentit, s'aconsella procedir a la contractació externa". Així, durant els darrers tres anys, Parcs i Jardins ha externalitzat fins un 30% dels serveis necessaris per a la cura i el manteniment de les zones verdes -especialment els serveis tècnics-, entre ells, el manteniment dels jocs infantils, la poda de part de l'arbrat, els tractaments fitosanita-

ri, per tant, el servei el cobreixen cinc tallers privats diferents que suposen un cost de 450.000 euros. En la mateixa direcció, també s'està prioritant el lloguer de vehicles (molts amb conductora inclosa) per davant de la compra. La disminució dels treballs per a terceres és un altra pota del procés de descapitalització de Parcs i Jardins, que ha reduït la comercialització de tasques fins a un 61% en dos anys, de tres a 1,8 milions d'euros. Precisament, la comercialització a terceres és l'excusa que va posar Imma Mayol (llavors presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins) l'any 2005 quan va forçar la reconversió de l'Institut en una Empresa Pública Empresarial Local (EPEL) com a única sortida per poder donar cobertura als treballs a terceres.

L'any 2005, quan Imma Mayol (ICV) era la presidenta de Parcs i Jardins, va començar la política d'externalitzacions

D'Institut Municipal a EPEL

L'any 1979, amb l'arribada dels *partits democràtics*, la gestió de les zones verdes de Barcelona es va cedir a les institucions públiques i es va crear el Servei Municipal de Parcs i Jardins, en encarregat de la gestió i l'execució directes de les zones verdes de la ciutat. L'any 1992, amb l'ampliació de les zones verdes que va suposar la remodelació de bona part de la ciutat arran de la celebració de les Olimpíades, l'Ajuntament va intentar convertir aquest servei públic en una societat anònima, però el rebuig i les fortes mobilitzacions de la plantilla ho van impedir. D'aquesta manera, es va guanyar la creació de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, que comptava amb uns estatus que beneficiaven les condicions laborals del personal treballador i el caràcter públic de l'entitat. L'any 2005, però, amb l'excusa de poder continuar amb l'activitat comercial que oferia Parcs i Jardins a terceres -i que només suposava el 9% de la seva activitat econòmica-, Imma Mayol (llavors presidenta de l'Institut) va transformar l'ens en una Empresa Pública Empresarial Local (EPEL). Va ser llavors quan va començar la política d'externalitzacions.

No hi ha personal que faci tasques de manteniment dels més de 200 vehicles amb què compta Parcs i Jardins

d'empresa de Parcs i Jardins, però, reclama que "la integració de persones amb discapacitat es faci contractant aquests treballadors amb brigades pròpies i sots raonables". També denuncia que els sots que cobren són molt baixos. La descapitalització de l'empresa també ha suposat la inutilització d'infraestructura pròpia, com el servei de manteniment dels més de 200 vehicles amb què compta Parcs i Jardins. En aquests moments, no hi ha personal que faci aquestes tasques

, així està el pati

TARRAGONA · TRES MILITANTS QUE VAN SER DETINGUDES DURANT UN ACTE CONTRA LA PRESSIÓ ESTÈTICA ESPEREN LA DATA DEL JUDICI

El jutge no admet les imatges de TV3 com a prova en un cas d'agressió policial

Josep Maria Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

El primer dia de rebaixes a Tarragona significa solidaritat. Solidaritat amb les tres persones que van ser detingudes el 2009 durant una *performance* contra la pressió estètica cap a les dones. Així doncs, Cau de Llunes, l'Assemblea Feminista Revolucionària de Tarragona, cada 7 de gener organitza una concentració exactament al mateix lloc on van succeir els fets. Prop de 50 persones provinents de diferents moviments socials de la ciutat van ocupar la vorera situada davant la façana de la rambla Nova on va passar tot fa tres anys. El número

El col·lectiu Cau de Llunes demana que el consistori es retiri de la causa ja que està desenvolupant un paper "poc imparcial"

51 acull el portal on la policia va arrossegar algunes de les joves que protestaven per la seva actuació. El que va succeir dins el portal és el motiu del conflicte judicial actual. Les militants van aportar proves de lesions, però les agents no van trigar a aportar les seves i, el que havia de ser un judici contra el cos policial, va esdevindre una disputa entre parts que s'acusaven

Acció de denúncia organitzada enguany pel col·lectiu Cau de Llunes

mútuament d'agressions. Un cop detingudes les tres activistes, les que romanien al carrer concentrades per donar-los suport es van dirigir a l'Ajuntament per exigir explicacions, després d'intentar impedir la sortida del cotxe patrulla. Durant l'estona que va passar entre el moment en què les joves es van dirigir a la comissaria fins que en van sortir, la policia va identificar tres persones més. Una d'elles va ser acusada de ser la inductora del succés pel fet d'interessar-se per l'estat de les retingudes i basant-se només en la seva històrica

militància sindical i política i la relació que manté amb els moviments socials. Argumenten que tot estava preparat, fins i tot l'advocat, que treballava al costat i va poder acudir-hi al cap de poca estona.

El judici encara no té data. Segons les mateixes imputades, el procés podria acabar aquest any, però tot és possible, fins i tot que es continuïn fent concentracions any rere any. Un cop desestimada la denúncia inicial, ara esperen la resolució del recurs que van presentar. De les cinc agents que van

denunciar, ara per ara, només dues d'elles continuen la batalla legal. L'Ajuntament, que forma part de l'acusació particular, ja va deixar ben clara la seva postura mitjançant la portaveu de l'equip de govern d'aleshores, Begoña Floría, que va afirmar: "L'actuació de la Guàrdia Urbana ha estat totalment correcta". El col·lectiu Cau de Llunes demana que el consistori es retiri de la causa ja que està desenvolupant un paper "poc representatiu de tota la ciutadania i poc imparcial".

El cas es preveu complicat. Tot i que les imatges els són favorables, el jutge ha descartat tindre en compte el vídeo de TV3 perquè està tallat i muntat. Televisió de Catalunya ha manifestat a les implicades que van esborrar el fons de les

gravacions i, per tant, les proves es limiten a les fotografies. En relació al que va passar dins el portal, es tracta de la seva paraula contra la de les agents.

Cal tenir en compte que els fets s'emmarcaven dins un període força convuls pels moviments socials, que afirmaven que patien repressió i assetjament policial continuament. A l'expedient, per tal de reforçar els arguments contraris a les militants, hi consten aspectes que no tenen res a veure amb aquell dia. Per justificar que ja hi havia hagut problemes amb aquelles joves, se les acusa de faltes relacionades amb accions d'agitació dels col·lectius o de la seva vida personal transcorregudes abans i després dels fets que es jutgen. Fins i tot arriben al punt de citar, sense acusar, l'associació il·lícita.

L'ordenança de convivència cívica impedeix parlar per un megàfon, ocupar la via pública sense permís i enganxar cartells

Tot plegat forma part de l'aplicació de l'ordenança de convivència cívica a la ciutat, aprovada el 2005, que impedeix parlar per un megàfon i ocupar la via pública sense permís o enganxar cartells, entre altres coses. Aquesta normativa ha comptat amb l'oposició de bona part del teixit social tarragoní per les multes que ha suposat. Els col·lectius afirmen que l'ordenança tan sols té un objectiu repressori i que criminalitza els moviments socials.

> Violència física per part de la policia local

He parlat amb dues de les tres persones detingudes, Diego i Laia, que ens expliquen què va passar aquell 7 de gener. Amb motiu del primer dia de rebaixes, Cau de Llunes-AFRT havia preparat diverses accions per denunciar la pressió estètica exercida contra les dones. Eren poc més d'una quinzena de persones. Es tractava de fer una *performance* davant de quatre botigues i llegir un manifest amb el megàfon i no van creure necessari demanar permís. La Guàrdia Urbana va aparèixer a la segona botiga. Primer de tot, van aïllar algunes de les militants feministes dins la botiga i, al cap d'una estona, les van fer sortir. Un cop identifica-

des totes, els van prendre el megàfon i elles -que pensaven que no els el tornarien perquè ja tenien una experiència anterior- van començar a protestar. Primer, només van ser crïts; després, la resposta de les agents en forma de cops i agafades de coll. El primer que havia cridat va ser arrossegat pels cabells fins a un portal proper i diverses persones van intentar evitar-ho. Realment, el que estaven fent era semblant a desobeir l'autoritat, però confessen que no entenen res del que estava passant. Al final, només quedaven tres persones a dins: en Santi, el primer, a qui ja tenien ben reduït; la Laia, que estava agafada al Santi perquè no se l'enduguessin,

i el Diego, que estava fent fotos en qualitat de reporter de *L'Accent*, *Pobleviu.cat* i *La Bicicleta*. Tot i que va comunicar a la policia que estava cobrint l'acció, també va rebre cops i, a més, li van trencar la càmera i la targeta. Totes tres van ser detingudes i dutes a la comissaria dels Mossos, on -asseguren- van rebre un tracte correcte. Nou hores després, ja eren fora, però tot havia quedat enregistrat per les càmeres de TV3.

Les acusen d'atemptat a l'autoritat, alteració de l'ordre públic, resistència i desobediència. Segons diuen, com més forta va ser la pallissa de més coses les acusen.

Cartell contrari a l'ordenança de convivència cívica de Tarragona

, així està el pati

MANRESA · LA FAMÍLIA HA PRESENTAT UNA DENÚNCIA PER INTENT D'HOMICIDI CONTRA ELS MOSSOS

Es registra una altra mort sota custòdia policial a la capital del Bages

ARXIU ROBERT BONET

Durant el setembre de 2011, centenars de persones es van manifestar a Manresa per exigir la veritat sobre el cas del Mustapha, mort també sota custòdia

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Amb la mort de Mustapha El Marracki encara present, els Mossos de Manresa continuen sembrant polèmica arran d'una altra mort després d'una detenció. Sergio E.C. va morir per una aturada cardiorespiratòria hores després de ser detingut per efectius dels Mossos d'Esquadra a Manresa el dia 1 de gener. La detenció és va practicar el 31 de desembre al vespre, quan la víctima i la seva companya anaven a

“Tenia les mans aixecades i no va presentar resistència en cap moment”

casa la família de Sergio, situada a la zona de les Bases de Manresa. En un semàfor, li van donar l'alto i el van identificar. Segons la versió policial, Sergio tenia diverses ordres de cerca i captura i es va resistir a la detenció intentant agafar l'arma d'un efectiu policial. Però, segons les declaracions fetes als mitjans de comunicació per la companya de Sergio, que va

viure els fets, la detenció es va practicar de forma “violenta”. Segons ha explicat la testimoni, “van començar a demanar reforços i van arribar a venir fins a sis cotxes dels Mossos”. La noia ha dit que els efectius policials van tirar al terra el detingut -que ja estava emmanillat- i “li van propinar cops i puntades de peu”. La companya també ha negat que Sergio intentés prendre l'arma a ningú i ha manifestat que “no va agredir cap efectiu policial”, tal com afirma la versió dels Mossos... Exposa que Sergio “tenia les mans aixecades” i que “no va presentar resistència en cap moment”. La testimoni dels fets també ha criticat que efectius dels Mossos d'Esquadra la comminesin a “abandonar el lloc” sota l'amenaça de detenir-la. Ella va marxar per avisar la família, però, quan va tornar, es va trobar que Sergio havia patit una aturada respiratòria. El detingut va ser traslladat a l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa, on va entrar en estat de coma induït a la Unitat de Cures Intensives. Segons ha informat la família als mitjans, l'informe mèdic confirma l'estat de Sergio quan va entrar a l'Hospital i les contusions que presentava arreu del cos.

Les familiars han presentat una denúncia al jutjat d'instrucció número 6 de Manresa contra

els Mossos d'Esquadra per intent d'homicidi. A més, la companya de Sergio va lamentar que ningú, ni la Conselleria d'Interior, no els donés “cap explicació del que havia passat”. Per altra banda, Felip Puig va donar suport a l'operatiu policial a través d'unes declaracions davant els mitjans de comunicació. Segons la Conselleria d'Interior, l'actuació policial va ser proporcionada i aquesta situació no s'hagués produït si el detingut no hagués presentat resistència. El cas es troba sota secret de sumari.

En deu anys, els Mossos han protagonitzat força actuacions polèmiques

Un desè aniversari tènol

El Mossos d'Esquadra de Manresa es troben a l'epicentre de les notícies, i no precisament pel desè aniversari de la implantació del cos policial a la comarca. A banda d'aquest últim cas, els Mossos d'Esquadra han acumulat força episodis polèmics durant aquests deu anys. Cal recordar alguns dels casos que s'han fet públics, com el del noi que van detenir l'any 2006,

que va ser apallissat sota custòdia policial i portat a l'Hospital Sant Joan de Déu; les condemnes de dos Mossos, l'any 2007, per un delictes de lesions i injúries contra un menor al municipi del Pont de Vilomara i Rocafort; els atropellaments que han comès els Mossos arran de la seva conducció temerària o el cas de Mustapha El Marracki, que encara s'està investigant (DIRECTA 243). En relació a aquest últim cas, fa un mes que el jutge d'instrucció ja ha recollit les declaracions de la metgessa i la infermera que el van atendre i ha demanat més proves per poder confirmar o rebutjar la versió policial. En concret, el jutge va demanar els cordons de les sabates amb què, suposadament, Mustapha s'hauria penjat i les imatges de la càmera de videovigilància d'un magatzem de Fecsa-Endesa situat just davant del lloc on Mustapha va ser detingut.

Davant d'aquests casos, la reacció social al carrer no s'ha fet esperar. Segons un comunicat de diversos col·lectius socials de la ciutat, els Mossos d'Esquadra són un dels elements de “perpetuació de les desigualtats socials i gaudeixen d'una impunitat total”. En aquest sentit i sota el lema *N'estem farts*, s'ha convocat una manifestació a Manresa el dissabte 14 de gener a les 6 de la tarda a la plaça Crist Rei.

MANRESA · OKUPACIÓ

La gent de l'Ateneu la Sèquia okupa un nou edifici i no es mourà del barri

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

L'Ateneu Popular la Sèquia de Manresa no es mourà del barri. Aquesta decisió va ser presa per tots els col·lectius que formen part de l'Ateneu i es va fer pública el 5 de gener amb una manifestació reivindicativa. La protesta es feia ressò de l'amenaça de desallotjament de l'Ateneu, un espai que es va okupar fa més de dos anys. De fet, només falta l'execució de la sentència perquè la Casa Llisach, on hi ha l'Ateneu, sigui desallotjada. És per això que els col·lectius que albergava l'Ateneu han volgut buscar una alternativa. Segons un comunicat, després d'iniciar el diàleg amb el govern manresà de CiU i no obtenir resultats satisfactoris, el 2 de gener, van okupar l'antiga residència de les monges Carmelites, propietat del bisbat de Vic. Aquest nou espai, que feia deu anys que estava en desús, està situat al mateix barri, entre el carrer Sant Miquel i el carrer Na Bastardes.

La idea es traslladar les activitats cap el nou espai, que és propietat del bisbat de Vic i que feia deu anys que estava en desús

L'okupació es va fer pública durant la manifestació del 5 de gener, que va agrupar més de 200 persones i va acabar a les portes del nou espai, on es va llegir un manifest en defensa del projecte de l'Ateneu i de la seva continuïtat al nou espai. La jornada va ser tranquil·la, malgrat algunes identificacions practicades per efectius dels Mossos d'Esquadra a la porta de l'habitatge després de la manifestació. La idea dels col·lectius que integren l'Ateneu Popular La Sèquia és traslladar les activitats cap al nou espai i poder continuar amb la seva dinàmica. Cal recordar que l'Ateneu Popular La Sèquia està format per diversos col·lectius socials i culturals com el grup feminista Acció Lila, la colla bastonera Manrússia Van del Pal, Acció Cultural, Joves de l'Esquerra Independentista, el Sindicat d'Estudiants o la cooperativa de consum La Guixa, entre d'altres.

, així està el pati

BAIX PENEDÈS · ELS GRUPS ECOLOGISTES CRITIQUEN EL PROJECTE, QUE VOL ABRAÇAR 185 HECTÀREES DE TERRENY

La Generalitat vol aprovar un pla director per fer possible el centre logístic

Xavi Miquel
redaccio@setmanaridirecta.info

El Consell d'Alcaldes i Alcaldesses del Baix Penedès va rebutjar una moció, el 12 de desembre, que demanava a la Generalitat la retirada definitiva del projecte del Logis Penedès, amb els vots en contra del PSC, el PP i CiU (excepte les alcaldesses convergents de Banyeres i Llorenç del Penedès). Aquest fet i les previsions que l'aprovació del pla director és imminent han reobert la situació d'alerta entre els grups ecologistes, arran d'un dels projectes territorials més conflictius dels darrers anys a la comarca. El president de CIMALSA (l'empresa pública encarregada de tirar endavant l'obra), Isidre Gavín, va expressar que el Logis Penedès "signifi-

ca al projecte en la "barbaritat" que suposa "trinjar" el Baix Penedès, una zona que ja pateix una gran pressió d'infraestructures. També consideren que el projecte pot acabar amb la identitat pròpia de la comarca, ja que creuen que la cohesió existent actualment amb la vida agrícola tradicional del Penedès se'n ressentirà, a part dels problemes de trànsit, contaminació o l'increment desmesurat de la població que pot suposar. Segons un membre de la plataforma i regidor de l'Entesa per Bellvei, Pau Batlle, el projecte "està condemnat al fracàs, ja que, en la situació de crisi actual, un centre logístic d'aquestes dimensions no té cap sentit i no generarà tants llocs de treball com els anunciats". A més, la proposta de port sec del Logis Penedès no serà gens sostenible, ja que "la connexió amb els ports de Barcelona i Tarragona s'haurà de fer en camió, un model completament obsolet".

CiU canvia de parer

També hi ha hagut crítiques amb el paper de membres de CiU que ocupen alcaldies i regidories i amb Felip Puig, que durant la campanya electoral van assegurar que el Logis no tiraria endavant si no era amb un procés participatiu que inclogués la ciutadania. Res més lluny de la realitat, tot i que la portaveu del PSC al consell comarcal va assegurar que la participació ja s'havia assolit a través del vot de la ciutadania. A més, persones de l'àmbit convergent que abans s'oposaven al projecte, ara el volen tirar endavant. Un altre dels aspectes que sembla resolt i que, segons Isidre Gavín, és una con-

El projecte inclourà naus de mercaderies, industrials i de serveis i No el fem el CIM diu que l'obra "trinjarà" la comarca

carà un revulsiu molt important per la comarca", durant una ponència que va fer al ple, convidat pel president del consell comarcal i alcalde convergent de Calafell, Joan Olivella. També van en aquesta línia, les declaracions del conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recoder, que fa unes setmanes va donar suport a la construcció del Logis Penedès i a l'aposta mediàtica de la Generalitat, que assegura que, amb el projecte de corredor mediterrani, es crearà una "terminal intermodal de mercaderies" amb centre al Logis Penedès.

Crítiques des dels seus inicis

Des que es va començar a parlar del projecte a finals dels anys 90, les crítiques estructurals per part de diferents moviments ecologistes (més tard agrupats en la plataforma No fem el CIM), partits polítics i bona part de la ciutadania del Baix Penedès han estat constants. La proposta del pla director vol abraçar 185 hectàrees de terreny (No fem el CIM parla de 400 hectàrees, ja que també inclou la zona de la riera de Marmellar i el seu entorn ecològic) per un projecte que inclourà naus de mercaderies, industrials o de serveis (veure peça). La plataforma No el fem el CIM ha basat la seva oposició

No serà gens sostenible, ja que "la connexió amb els ports de Barcelona i Tarragona s'haurà de fer en camió"

dició per tirar endavant el Logis Penedès és la reclamació històrica de no construir una nova autovia pel Penedès -aprofitant l'existent AP7- i de fer-la gratuïta al seu pas per la comarca, cosa que sembla probable segons les intencions de la Generalitat. Per a Batlle, aquestes casualitats i la situació de crisi actual, que també afecta CIMALSA, fan preveure que el projecte "trigarà força a tirar endavant", tot i que "volen tenir el pla director aprovat per poder començar amb el projecte quan pugui".

En aquests terrenys agrícoles, volen fer el centre logístic més gran del sud d'Europa

Una de les mobilitzacions que van aconseguir aturar el CIM Penedès en un primer moment

> CIM Penedès: un projecte que ve de lluny

El CIM Penedès és un projecte que es va iniciar fa onze anys i que ha anat passant per la voluntat de diferents governs, administracions i fins i tot canvis de nom. Els inicis es remunten als temps en què Jordi Pujol presidia la Generalitat, moment en què es va crear una partida dels pressupostos destinada a una Central Integrada de Mercaderies (CIM) que s'havia d'ubicar al Baix Penedès, entre els pobles de l'Arboç i Banyeres del Penedès. Es preveia que tingués una superfície de 220 hectàrees, fet que la convertiria en la plataforma logís-

tica més gran del sud d'Europa. Segons les impulsores, la situació estratègica d'aquesta zona era immillorable, ja que garantia la connexió intermodal amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, els ports de Barcelona i Tarragona, les autopistes cap a València i Madrid i el Tren d'Alta Velocitat. Però no va ser fins l'any 2002 que diversos grups ecologistes van detectar la compra de 80 hectàrees de sòl no urbanitzable i van acusar el DPTOP d'haver-les adquirides de sotamà i sense avisar la població. A partir d'aquí, es van iniciar un seguit de mobilitza-

cions, impulsades per la plataforma No fem el CIM, que, des d'aleshores, no ha parat d'informar, denunciar i convocar mobilitzacions contra el projecte.

Aquestes protestes, juntament amb la situació econòmica de CIMALSA i el canvi de govern, van propiciar que el projecte s'aturés momentàniament. El juliol de 2006, el DPTOP va presentar la nova proposta de Logis Penedès i va reduir la seva extensió a 185 hectàrees, 128 destinades a l'emmagatzematge i la resta a usos industrial i terciaris, amb un cost de 91,3 milions d'euros.

NO FEL EL CIM

MIRALLS

Francesc-Josep Deó

“Sovint no sabem analitzar els continguts dels mitjans de comunicació”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Sindillar: el primer sindicat de treballadors i treballadores de la llar a l'Estat espanyol

pàg. 6 i 7

DIRECTA 256

11 de gener de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Frnçois Pagès

Polítiques culturals a Catalunya: crònica d'una deslegitimació anunciada

Per què la política cultural es percep cada vegada menys com una política pública realment necessària? Per què les retallades en l'àmbit de la cultura han estat rebudes amb una indiferència relativa pel conjunt de la societat? Per què sembla que la cultura s'allunya dels esdeveniments més repolilitzadors dels últims temps a Catalunya? A continuació, mirarem d'explorar els motius d'aquesta manca de legitimitat de les polítiques culturals.

Nicolás Barbieri
afons@setmanaridirecta.info

La crisi de caràcter múltiple a la qual assistim des de fa temps ha posat en evidència determinats dèficits que tenen un recorregut històric. Un d'ells és la manca de legitimitat de la política pública per intervenir en l'àmbit de la cultura. És a dir, la política cultural es percep cada vegada menys com una política pública realment necessària. És en aquest context on podem ubicar les retallades pressupostàries que va experimentar el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya el 2011, d'entre un 13 i un 15%, segons les fonts que vulguem escollir. O fins i tot la recent dimissió de gairebé la totalitat de membres del plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CONCA).

—
“Si bé és cert que la Plataforma No Retalleu la Cultura ha manifestat la seva oposició a les retallades culturals, la repercussió i el suport més enllà del sector cultural han estat limitats”
—

Però també és en aquest context de manca de legitimitat on cal situar la relativa indiferència amb la qual el conjunt de la societat ha rebut les retallades (no només de caire pressupostari) en l'àmbit de la cultura, al menys si les comparem amb la reacció en defensa d'altres serveis públics. Si bé

és cert que organitzacions de professionals del sector cultural, agrupades a la Plataforma No Retalleu la Cultura, han manifestat la seva oposició a les retallades, la repercussió i el suport més enllà del sector cultural han estat limitats. Lluny d'una mirada corporativista sobre la responsabilitat dels poders públics i del sector privat, cal preguntar-se pels motius d'aquesta manca de legitimitat i d'aquesta indiferència. Apareixen tres dilemes com a claus per respondre aquesta qüestió.

El divorci entre cultura i política

Una pregunta explícitament provocadora: creieu que el sector cultural més organitzat de Catalunya ha tingut un paper rellevant en el desenvolupament del moviment del 15-M? La sensació és més aviat la contrària. Exceptuant l'acció de la Comissió de Cultura de l'Acampada de Barcelona, la participació del col·lectiu d'artistes, gestores i responsables de les organitzacions culturals públiques i privades en un dels processos més repolilitzadors que hem viscut des de fa temps ha estat molt limitada. Aquesta situació, que pot semblar paradoxal, resulta lògica si pensem en les relacions històriques entre cultura i política.

La cultura associa pols oposats, és un espai de conflictes i consensos, d'identificació i de descontent, de definició d'alternatives i de presa de decisions. No obstant això, aquest caràcter eminentment polític de la cultura ha estat identificat com un problema a resoldre per les polítiques públiques i no com una oportunitat. En general, quan ens referim a la política en l'àmbit de la cultura, la definim com un espai instrumental de profit partidista. Com la lluita entre determinades elits per aconseguir vots i influència en els

poders públics. A Catalunya, durant un bon temps, la política cultural ha estat un espai molt reduït d'acords tàcits i lluites d'aquest tipus. En primer lloc, durant la llarga etapa de transició cultural que van significar les polítiques culturals convergents dels anys 80 i 90. Però també durant l'intent d'introduir alguns canvis en la política cultural de la Generalitat dels últims anys. La deriva del CONCA n'és un exemple.

La idea d'un consell de les arts a Catalunya neix amb l'objectiu de crear un espai de defensa de l'autonomia dels agents culturals respecte dels vaivens de la política partidista, però, també, com a espai de crítica de la política cultural convergent de finals dels anys 90. Un espai compartit, a priori, entre membres del PSC i bona part del sector cultural. Ja sota la presidència de Pasqual Maragall, es crea un comissariat específic, dirigit per Josep Maria Bricall, que elabora una proposta de model de consell. Tanmateix, la posterior negociació per a l'aprovació de la llei resta tancada a una part del sector cultural. El CONCA neix amb una profunda concepció despolititzadora de la cultura.

Les responsables de la política cultural de la Generalitat i els partits polítics majoritaris van entendre el CONCA com un espai de pressió dels col·lectius professionals de la cultura. Així doncs, la preocupació principal va ser limitar les seves competències executives. El govern i les organitzacions professionals competeixen pels recursos i aquestes últimes se centren en la promoció d'un consell executiu, però d'àmbit reduït (la creació artística) i amb un marcat caràcter sectorial. En definitiva, el CONCA implica un can-

vi en les polítiques culturals de Catalunya, però no una transformació de les relacions entre govern i agents del sector cultural. Es reproduïx la distància i la desconexió entre aquells sectors que fan les polítiques culturals i el conjunt de la ciutadania, entre les que poden influir en aquestes polítiques i moltes altres organitzacions que queden al marge. Qui fa política, es diu, és el govern i no el CONCA.

La deriva posterior del CONCA s'entén més clarament a partir d'aquesta manca de legitimitat inicial. El seu finançament dèbil, la seva autonomia restringida, la renúncia del seu primer president Xavier Bru de Sala, el reconeixement limitat de les membres del plenari i la seva dimissió gairebé en bloc, així com les retallades pressupostàries i de competències de la llei òmnibus són indicadors del mateix fenomen: un divorci profund entre cultura i política.

Polítiques culturals: polítiques socials i polítiques industrials?

Quin tipus de polítiques són les polítiques culturals? Es tracta de polítiques socials i educatives, com ara les de les biblioteques públiques? Es tracta de polítiques de desenvolupament empresarial, com ara determinats programes de suport a la indústria cultural? Es tracta de polítiques lingüístiques? L'expansió de les idees i els valors associats a la cultura ha comportat l'ampliació del camp d'acció de les polítiques culturals. La política cultural a Catalunya ha experimentat canvis més que significatius durant l'última dècada. Els governs han buscat una manera d'actuar que fes compatible la promoció de la indústria amb la de la creació, el desenvolupament dels sectors pro-

fessionals amb el de les artistes, les polítiques de promoció econòmica i les de nomenclatura nacional.

La cultura s'ha entès com un sistema productiu, com un procés d'acumulació de béns, coneixements i valors. En aquest sentit, podem interpretar una altra de les mesures de la llei òmnibus: la creació de l'Institut Català de la Creació i de les Empreses Culturals. En la societat postindustrial, la cultura, en tant que creativitat, s'ha consolidat com a matèria prima de l'economia. La cultura s'ha entès com una condició d'existència de l'economia i la societat.

“La política també és l'espai de gestió del conflicte i el consens, l'espai d'intersecció de projectes individuals amb d'altres col·lectius, una via per generar valor públic”

Ara bé, aquest gir en les maneres de fer política cultural i en la concepció de la cultura també explica la indiferència amb què han estat rebudes les retallades en aquest àmbit. Les responsables dels poders públics no han pogut o no han volgut sortir d'una lògica de competència instrumental. Les polítiques culturals s'han dedicat, en bona mesura, a intentar demostrar la seva utilitat per al desenvolupament econòmic i social. Però el problema més significatiu és que ho han fet sense qüestionar-se el seu valor públic. La justificació de l'acció pública en l'àmbit de la cultura s'ha centrat més en els aparents beneficis generats per a

les consumidores (individuals) i molt menys en les seves repercussions de caràcter col·lectiu. El resultat ha estat l'ampliació de la distància entre les institucions i les pràctiques culturals del conjunt de la ciutadania, entre la cultura i determinats valors permanents com l'equitat o la justícia. L'orientació de les polítiques culturals que entén la cultura, primordialment, com un valor afegit de caràcter immaterial ha implicat un doble procediment: un cert reconeixement de la importància social i econòmica de la cultura, però també la seva consideració com a analgèsic per desinflamar desigualtats socials i econòmiques. D'aquí, també, la minva en la seva legitimitat.

Polítiques culturals: per a qui?

A qui s'adrecen les polítiques culturals? Quin és el grup objecte de les seves accions? És el conjunt de la ciutadania? Alguns col·lectius amb menys possibilitats d'accés i participació? Sectors industrials o significativament professionals? Artistes i creadores? De la mateixa manera que les polítiques culturals han anat ampliant el seu camp d'acció, els governs han anat construint les seves interlocutores. Les polítiques culturals s'han sectorialitzat (polítiques per al cinema, per a la música, per a les arts visuals, etc.) i els governs han buscat interlocutores a cada sector. Les seves agents (artistes, empreses, associacions i d'altres organitzacions) compten amb informació i recursos que els governs necessiten per elaborar i implementar polítiques. Fins i tot, moltes d'elles poden ajudar a ampliar la mirada de les polítiques i a incorporar col·lectius amb menys possibilitats d'accedir i participar de la vida cultural pública.

Però, a Catalunya, aquesta manera de fer polítiques culturals també ha implicat la reproducció de la distància entre el sector cultural i la resta de la societat. S'ha acceptat que els problemes de cada parcel·la cultural eren únics i desvinculats d'antigues i noves desigualtats de caràcter més general. S'ha cregut, per exemple, que els problemes de l'art són els problemes de les agents (públiques i privades) del sector artístic. I que les solucions han de ser pensades i dissenyades gairebé exclusivament per i per a aquestes parcel·les. En definitiva, hem confós les interlocutores amb les destinàries de les polítiques culturals.

La pèrdua de legitimitat del govern per actuar en l'àmbit de la cultura no ve donada pel fet d'atendre i respondre a interessos particulars (econòmics, artístics, nacionals, etc.), sinó per fer-ho sense una estratègia que permeti revertir sobre el conjunt de la ciutadania unes accions dirigides a col·lectius determinats. I el moment actual de la política cultural a Catalunya no s'escapa d'aquesta dinàmica. En bona mesura, aquest ha estat l'escenari que ha portat el CONCA fins al moment actual. Però les lluites actuals pel control de les institucions culturals entre administracions o la manca de debat i transparència sobre el futur de determinats equipaments també són exemples de l'aïllament del sector cultural. Resulta lògic que el conjunt de la societat no se senti interpellada davant la retallada de serveis públics en l'àmbit de la cultura.

Les polítiques culturals poden generar valor per al conjunt de la societat. D'alguna manera, el futur de la seva legitimitat dependrà d'això

I és aquí, justament, on cal recordar que la política és molt més que la lluita per determinats recursos: la política també és l'espai de gestió del conflicte i el consens, l'espai d'intersecció de projectes individuals amb d'altres col·lectius, una via per generar valor públic. I la cultura? La cultura no és una esfera elevada i diferenciada de la política. Potser, si reconeixem això, podrem tornar a defensar les polítiques culturals com una manera legítima de fer política amb la cultura, des de la cultura, en la cultura. Les polítiques culturals poden transformar la realitat i evitar reproduir les relacions establertes dins el sector de la cultura. Les polítiques culturals poden generar valor per al conjunt de la societat. D'alguna manera, el futur de la seva legitimitat dependrà d'això.

De les polítiques de proximitat a les polítiques del comú

Comerç de proximitat, justícia de proximitat, policia de proximitat, equipaments culturals de proximitat... Davant la llunyania i la rigidesa de les polítiques públiques tradicionals, des de fa un temps, la proximitat apareix com la manera d'apropar els governs i la classe governant als problemes i demandes de la gent, sobretot pel que fa a les polítiques i els governs locals. Davant la distància que imposen els governs centrals, les polítiques de proximitat permetrien oferir respostes alhora concretes i integrals, democràtiques i eficaces. No obstant això, a vegades, la proximitat es presenta gairebé com a recurs d'un realisme màgic de la política.

Però si la idea de proximitat pot acabar sent una resposta conservadora que permeti als governs sortir del pas davant la crisi de la representació política, també ha aconseguit obrir un debat clau per a les polítiques culturals. L'interès públic ja no és quelcom determinat per una autoritat centralitzada i abstracta. En una societat individualitzada, els poders locals, la societat civil i moltes comunitats tenen la seva pròpia concepció del bé comú i han

aconseguit gestionar béns comuns (naturals, culturals) de manera sostenible i socialment justa.

En l'àmbit de la cultura, no cal dir que el desenvolupament tecnològic (i d'Internet) ha modificat l'escenari i ha posat en relleu aquest debat. Però estem davant un canvi més profund, que evidentment comporta riscos, però, sobretot, una oportunitat per a les polítiques culturals. Els canvis en les maneres de crear i distribuir la cultura, en definitiva, de participar de la vida cultural, desborden la lògica de proximitat dels equipaments culturals. Davant d'això, les polítiques del comú entenen la cultura com quelcom públic, és a dir, heterogeni, divers, conflictiu. Perquè, com escriu Jesús Martín-Barbero, l'espai d'allò públic, si vol ser l'espai dels interessos comuns, ha de ser conflictiu perquè els comuns són molt diferents i tenen interessos diversos.

I com són les polítiques d'allò comú? Doncs encara no ho sabem exactament, però cal posar atenció a aquelles polítiques que entenen la cultura com un bé comú, les polítiques que donen suport (sense deixar d'assumir

la seva part de responsabilitat) a models de gestió híbrids que fugen tant de l'excés d'institucionalització com de mercantilització, les iniciatives culturals que es preocupen pel seu retorn públic. Alguns exemples d'accions en què les institucions públiques s'han implicat de diversa manera són:

Museus i centres d'art que exploren iniciatives de difusió oberta del coneixement, com ara el CCCB, MACBA o CASM, entre d'altres.

Biblioteques públiques i centres que fomenten iniciatives col·lectives i col·laboratives d'aprenentatge compartit, com ara el projecte Transductores.

Plataformes de finançament col·lectiu i col·laboració distribuïda (del tipus *crowdfunding*), que reben suport de diverses institucions, com ara Goteo.

Els models *medialab* i de centres de recerca, creació i producció com ara Medialab-Prado, Arteleku, Hangar i d'altres a Europa i a l'Amèrica Llatina.

Nous equipaments culturals que donen suport a iniciatives culturals comunitàries, com ara els *punts de cultura* al Brasil (investigats per Yproductions, entre d'altres).

A l'acampada de la plaça Catalunya, l'art i la cultura es van reivindicar com a quelcom no retallable

Arxiu Robert Bonet

Francesc-Josep Deó: “L’audiència som el producte i això”

FOTOGRAFIA
Robert

Els mitjans de comunicació modulen el nostre pensament, esdevenen instruments a través dels quals el poder genera opinió i pautes de comportament. D'aquí la necessitat que tothom en conegui les rutines i en faci una lectura crítica. Aquest és el cavall de batalla d'*Aulamèdia*, la revista digital que, sota la coordinació de Francesc-Josep Deó, treballa perquè el currículum educatiu integri aquest aprenentatge a fi que l'alumnat pugui conèixer la complexitat del món que l'envolta. Així ho analitza Deó, periodista, professor de Tecnologia i formador de formadores a l'Institut de Ciències de l'Educació de la UB, que, a través de la seva tasca a *Aulamèdia* i altres grups com *EduMèdia*, reclama la necessitat d'educar en comunicació per crear una ciutadania crítica i lliure.

Àlex Romaguera
miralls@setmanaridirecta.info

Tan tòxics són els mitjans perquè sigui necessari educar les espectadores?

Hem d'analitzar l'ecosistema comunicatiu tenint en compte la quantitat de pantalles que ens rodegen i els continguts que transmeten. I és que, si bé dominem la tecnologia, sovint no sabem analitzar-ne els continguts. Si volem una societat més lliure, democràtica i autònoma, educar en comunicació és fonamental.

La saturació d'informació ens deixa indefensos?

Per això hem d'educar, perquè a les aules i entre molts professionals només es té una visió tecnologista. Com a instruments del poder que són, cal discernir què ens diuen els mitjans. Per tant, el paper de l'escola, dels moviments socials i dels mitjans alternatius és indispensable, ja que poden introduir una mirada crítica i posar en qüestió el discurs unívoc que ens ofereixen els *media*. Aquest és el repte.

En tot cas, el poder utilitza els mitjans per ocultar el pensament dissident?

És evident que la reflexió queda relegada a segons o tercers canals, cosa que converteix el discurs hegemònic en una proposta consumista, discriminatòria i excloent. I no només a Intereconomia o a d'altres televisions reaccionàries, també als mitjans públics aparentment equànimes.

La professió periodística hauria de revisar el seu discurs?

Sí, perquè sol caure en rutines acrítiques que obeeixen a la necessitat de dir coses complexes en poques paraules. Sovint, aquesta simplificació s'explica perquè només es recorre a la font oficial, sense contrastar ni buscar altres versions d'una realitat que és polièdrica. Malauradament, part

del professorat també hi cau quan simplifica la societat mediàtica i impedeix un coneixement més divers i matisat del món.

Es busca la rendibilitat en lloc d'informar?

Sovint, l'estructura narrativa és calcada a l'espectacle dramàtic, on es disposen en línia la presentació, el nus i el desenllaç. Només cal veure *La Marató* de TV3, en què es prepara l'espectador unes setmanes abans fins que arriba el zenit del dia indicat. Molts dels continguts parteixen d'aquest esquema i això no és fer periodisme, sinó actuar com a mer altaveu del poder. També passa al món escolar, on se'ns dona un currículum acadèmic tancat, sense qüestionar-nos el seu contingut.

-
“Com a instruments del poder que són, cal discernir què ens diuen els mitjans”
-

De tota manera, amb les noves tecnologies, l'espectadora pot crear la seva pròpia realitat fora d'aquesta agenda única.

És fals, perquè les fonts estan massa descompensades. La immensa majoria depenen del poder i aquesta diferència fa que el resultat del teu discurs també estigui descompensat. El decalatge és tan brutal que creen un model mental monolític, al marge que els grans trusts també utilitzen la seva tecnologia per fer-nos arribar una determinada informació com a única versió. Per tant, no ens creguem que Facebook, Twitter i altres mitjans són la panacea per conèixer l'altra veritat. El poder també els utilitza per bombardejar-nos amb els seus discursos.

ens fa poderosos”

“L'escola ha de reivindicar que ajuda la persona a entendre el món”

Cal explorar altres vies?

Estaria bé que els mitjans alternatius incorporessin formes diferenciades d'estructurar la informació, com feien les ràdios lliures italianes dels anys 70, que van innovar les maneres de transmetre el discurs sense perdre qualitat ni modificar el missatge. Podrien utilitzar més la imatge, ja sigui a través de la fotografia comentada o de la il·lustració. Això ajudaria a penetrar en l'ecosistema mediàtic d'una manera més còmoda i amable.

Ignacio Ramonet distingeix entre persones inforriques i infopobres. Podríem dir que, a Occident,ensem que som riques informativament però, en realitat, és una riquesa falsa per la manca de pluralitat i de mitjans lliures?

Accedir a molts mitjans no és cap garantia d'estar ben informats. Més aviat és símptoma d'una saturació que provoca estrès. La majoria de mitjans estan en mans de tres o quatre grans trusts informatius, al costat d'uns pocs alternatius. Ells són els infòrics i la resta, els infopobres.

“La formació hauria ser transversal, si no, l'alumne serà analfabet mediàtic quan acabi l'educació secundària”

Cal un esforç per interpretar bé el discurs del poder?

Sí perquè, de tant bombardeig, l'espectador en general –i també el periodista– acaba normalitzant els seus continguts. Ho hem vist a *El Periódico*, que fa passar algunes notícies sobre robatoris a través de la immigració, sense aprofundir en els esdeveniments. Aquesta rutina s'ha de combatre perquè, sovint, l'únic que es busca és guanyar audiència. Hem de donar la volta a la situació, pensar que l'audiència som el producte i això ens fa poderosos.

Com es pot integrar aquest principi en el treball pedagògic?

Fent que, a banda de saber llegir els mitjans, els alumnes n'escriguin de propis. Una branca de l'alfabetisme amb la qual es pot entendre la força de l'emissió i contrarestar el discurs monolític del poder. I és que, la realitat social va més enllà de la lògica unidireccional emissor-receptor.

A quin col·lectiu s'ha d'adreçar la formació?

Tothom hauria d'estar alfabetitzat en la descodificació del discurs i en ser creador, ja que només així, creant missatge, la persona pot desmitificar els mitjans. També és necessari conèixer els seus processos de producció i permetre que els formadors evitin les rutines que no ajuden a una comprensió matisada i diversa de la realitat.

En quins països s'assagen models que integren bé aquest vessant educatiu?

S'han implementat fórmules reeixides a Austràlia i el Quebec. O a Gal·les, on algunes escoles fan el currículum habitual de dilluns a dijous i reserven el divendres perquè l'alumne treballi els continguts que ha après construint un bloc, un diari o un programa de ràdio. Això permet desenvolupar el currículum acadèmic de forma més amena i entretinguda. També al Quebec, amb la perspectiva de convertir l'alumne en emissor, es

va treballar l'anomenat Llenguatge Total, on el receptor també és emissor. La pedagogia mediàtica s'hauria d'emmirallar en aquests exemples.

Programes europeus com l'Edu-med són passos en la bona direcció perquè l'escola acabi assumint aquests programes pedagògics?

Són bons per estudiar els elements educatius que cal implementar. Ara bé, de moment, es queden en l'estricta reflexió acadèmica, del tot insuficient si no hi ha voluntat política perquè acabin sent una realitat a les aules.

La reforma educativa aposta per un model que no passa per fomentar el coneixement crític. Què en pensa?

Malauradament, anem cap a la hiperespecialització i el mercantilisme que planteja el pla Bolonya. Però algun dia ha de deixar de ser l'únic plantejament. L'escola ha d'estar amb la societat i reivindicar que els continguts que s'hi imparteixen ajuden la persona a entendre millor la realitat complexa del món. En definitiva, l'escola no només ha de crear futurs treballadors; també ha de transmetre coneixements.

Després de l'educació primària, la formació no té continuïtat. És un altre dels déficits que cal superar?

La formació hauria de ser transversal, si no, l'alumne serà analfabet mediàtic quan acabi l'educació secundària. Això, que a Europa ja s'està debatent, a Catalunya, ha fallat pel fracàs d'entrar-ho d'una o d'una altra manera, tot i que hauria de figurar a tota la franja del currículum prescriptiu.

Això exigeix una formació de les persones formadores?

Aquest és l'altre vèrtex: introduir nous continguts i reflexionar, juntament amb els alumnes, sobre el producte que hagin visionat prèviament. La formació ha de cobrir la faceta tecnològica, la faceta expressiva per saber utilitzar els llenguatges, l'anàlisi crítica del discurs i, per últim, ha utilitzar pedagògicament aquests mitjans en les diferents àrees.

“S'ha d'explicar la incidència de la comunicació en les nostres vides, ja que, avui dia, tots som comunicadors”

El professorat té l'obligació de conèixer el que transmeten els mitjans?

Ha de saber connectar l'aula amb la tecnologia, però també amb allò que succeeix respecte el que emeten els *mass media*. Això fa necessari replantejar tot el currículum, també el referit a la comunicació, per explicar la incidència que té en les nostres vides, des d'Internet fins al cinema. I és que, avui dia, tots som comunicadors.

El primer sindicat de dones treballadores de la llar no es conforma amb la nova normativa

Prop de 100.000 persones exerceixen com a treballadores de la llar a Catalunya. Es tracta d'un col·lectiu vulnerable que ha estat sotmès -i encara ho està- a condicions de semiesclavitud. Amb l'inici de l'any 2012, ha entrat en vigor la normativa aprovada pel govern espanyol anterior, que integra les treballadores de la llar al Règim General de la Seguretat Social. Tot i representar un

pas endavant, o una "fita històrica" segons alguns sindicats, manté el sector sense alguns drets bàsics, com el dret a l'atur. Aquesta és una de les deficiències que denuncia Sindillar, el primer sindicat de treballadores de la llar a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Gemma Garcia
quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

Són més de 100 dones, totes treballadores de la llar, la majoria migrants. Des del 22 d'octubre, estan organitzades en el primer sindicat creat i dirigit per dones del sector del treball de la llar, l'última baula de la classe treballadora, bossa d'economia submergida i de condicions precàries. Sindillar és conscient que la nova normativa, que ha entrat en vigor el 2012, representa una millora respecte al Règim Especial d'Empleats de la Llar, però no és suficient. Després de fer moltes reunions amb determinades organitzacions i no trobar el suport esperat, van decidir crear un sindicat sectorial per aconseguir igualtat de condicions i de drets amb la resta de treballadors i treballadores. L'afirmació de la vicepresidenta de Sindillar, Margarita Flores, ho resumeix: "El nostre treball és tan important i vàlid com tota la resta". Flores lamenta que la societat encara no s'hagi aturat a pensar que, perquè les dones puguin treballar fora de casa, necessiten una treballadora de la llar. De fet, tot i que les treballadores domèstiques existeixen des de fa segles,

la incorporació creixent de les dones al mercat laboral va fer augmentar la demanda de mà d'obra. Altres factors com l'envelliment de les societats, la intensificació del treball i els problemes a l'hora de conciliar la vida familiar i la laboral han reforçat aquesta tendència.

Segons l'Organització Internacional del Treball (OIT), entre 53 i 100 milions de persones treballen en el servei domèstic. Aquestes treballadores representen una proporció considerable de mà d'obra als països en vies de desenvolupament i, cada vegada més, als països industrialitzats. Les dones, que constitueixen gairebé la meitat de la mà d'obra mundial, cada vegada més, paguen pels serveis domèstics que abans solien fer elles mateixes de forma gratuïta. Però, en canvi, les treballadores de la llar acostumen a ser migrants i víctimes de negligències i abusos.

Buits en la nova normativa

Margarita Flores sap que, amb la nova normativa, abandonen el règim especial, però considera que continuen "sent especials" perquè, per exemple, continuen "sense tenir dret a l'atur".

Sindillar va participar a la manifestació contra les batudes racistes i els CIE que es va organitzar el passat 18 de desembre a Barcelona -
SINDILLAR

Les noves normes estableixen diversos drets bàsics: hores de treball raonables, descans setmanal d'un mínim de 24 hores consecutives o llibertat sindical

La normativa és fruit de l'acord signat per CCOO i UGT amb el govern espanyol el 26 de juny i obliga les llars a contractar la treballadora i a estipular el salari i l'horari laboral. Alhora, la treballadora té dret de baixa laboral per incapacitat temporal a partir del quart dia de malaltia. El Ministeri espanyol d'Ocupació i Seguretat Social ha habilitat a la seva web les xifres exactes de les quotes de cotització, segons les retribucions mensuals i les bases de cotització. Pel 2012, estableix un 22% de cotització, un 18,30% del qual corre a càrrec de la part contractant i un 3,70% a càrrec de la treballadora.

La part contractant disposa de sis mesos, a partir de l'1 de gener, per adaptar-se a la normativa.

El govern espanyol va signar l'acord deu dies després que l'OIT adoptés per primera vegada unes normes laborals internacionals destinades a millorar les condicions laborals de desenes de milions de treballadores i treballadors domèstics del món. Les noves normes estableixen que tots

aquelles treballadores que s'ocupen de les famílies i les llars podran tenir els mateixos drets bàsics que la resta, incloent hores de treball raonables, descans setmanal d'un mínim de 24 hores consecutives, límit de pagaments amb espècies, informació clara sobre els terminis i les condicions laborals, així com respecte als principis i drets fonamentals en el treball, incloent la llibertat sindical i la negociació col·lectiva.

Però, Sindillar llança una pregunta: com es controlarà el compliment d'aquesta normativa? Saben que hauran de lluitar perquè es compleixi tot el que s'ha establert com a norma i creuen que l'acomodament i el treball en negre continuarà augmentant. La vigilància del compliment de la llei és especialment complicada en aquest sector. Tot i l'existència de les inspeccions de treball, les agents no poden entrar als domicilis particulars sense una autorització de la judicatura, tot i que, en aquest cas, són espais de treball.

Flores assegura que, a Sindillar, hi ha casos concrets de dones treballadores de la llar que han demanat un contracte per poder tramitar l'alta a la seguretat social però, malgrat l'avenença inicial, finalment, la part contractant ha comunicat a la treballadora

Entre 53 i 100 milions de persones de tot el món treballen al servei domèstic. El 83% són dones.

El 2011, hi havia 294.279 persones treballadores de la llar donades d'alta en règim especial. Del total, el 91% són dones i, d'aquestes, el 61% migrades.

En alguns països desenvolupats, més del 2% de l'ocupació total pertany al sector domèstic. El 3,7% a l'Estat espanyol.

Manifestació organitzada el novembre de 2010 a Madrid pels drets de les treballadores domèstiques

Arxiu Olmo Calvo

Sindicats arreu del món

Tot i que Sindillar és el primer sindicat del sector del treball domèstic a l'Estat espanyol, hi ha molts països arreu del món que compten amb sindicats de treballadores de la llar. Majoritàriament, estan integrats per dones que visibilitzen una realitat que, sovint, es tanca amb pany i clau als domicilis privats. Demostren que una base organitzativa sòlida és capaç d'exercir pressió i generar canvis i millores de les seves condicions laborals. Alguns exemples:

Sindicato Único de Trabajadoras Domésticas (SUTD). Uruguai.

El 2008, el SUTD va firmar un conveni col·lectiu per als treballadors i les treballadores de la llar. Regula el salari mínim i estableix una prima per antiguitat, una indemnització per acomiadament, les hores extres, les condicions de treball, etc. A més, inclou una clàusula que compromet les parts a treballar conjuntament per eradicar la informalitat.

South African Domestic Service and Allied Worker's Union (SADSAWU). Sud-àfrica.

Actualment, compta amb prop de 25.000 membres, majoritàriament dones. Ofereix assessorament a les treballadores per defensar els seus drets i imparteix cursos de formació. Ha aconseguit que les treballadores tinguin dret de romandre al domicili de la part contractant durant un mes mentre busquen una altra feina.

Sindicato Nacional Dos Empregados Domésticos (SINED). Moçambic.

Va ser reconegut legalment pel Ministeri de Treball l'any 2008. Va elaborar un document amb informació sobre els drets dels treballadors i les treballadores de la llar. El sindicat sectorial de Moçambic du a terme cursos de formació i, actualment, compta amb prop de 700 membres.

Sindicat Independent de Treballadors Domèstics del Nepal (NIDWU). Nepal.

La majoria de treballadores domèstiques al Nepal són nens explotats. El gener de 2010 es va crear el sindicat NIDWU per conscienciar als treballadors sobre les explotacions que pateixen i per convertir el treball domèstic en una feina decent. El març de 2010 tenia 900 membres.

que prescindia dels seus serveis. Aquesta situació fa que hi hagi dones que, sotmeses a la seva situació econòmica, acceptin condicions il·legals. Per aquesta raó, un dels reptes de Sindillar és conscienciar les dones del sector. Asseguren que "cal fer un sacrifici per defensar els nostres drets i la nostra feina".

A Sindillar hi ha dones de tot arreu: del Nepal, de Romania, del Marroc, del Perú, de l'Equador o de les Filipines, entre altres. Margarita Flores va arribar de Panamà i treballa cuidant persones grans a domicilis particulars. Des que és a Catalunya, ha estat fixa a la majoria de feines, és a dir, ha dormit al lloc de treball. Flores assegura que, en aquest àmbit, es treballa en unes condicions molt dures i que hi ha treballadores que són denigrades i maltractades.

Altres organitzacions

A l'Estat espanyol, no existia cap sindicat específic del sector fins el 22 d'octubre, però diverses organitzacions han reivindicat canvis de règim i han denunciat les condicions laborals de les treballadores de la llar. L'Associació de Treballadores de la Llar de Biscaia és un referent per la seva llarga trajectòria. Va néixer el 1986, un any més tard que el govern espanyol publicà un decret que regulava per primera vegada la situació laboral del sector sota un règim especial. Des de 1991, compta amb un servei gratuït d'assessoria legal per informar les treballadores de quins són els seus drets i com poden reclamar-los.

En canvi, el col·lectiu Servicio Doméstico Activo (SEDOAC) no va apa-

reïxer fins el 2006. Des d'aleshores, va començar a exigir l'eliminació del règim especial que regulava el servei domèstic. També ha demanat amb perseverança que les treballadores del sector poguessin percebre prestacions per incapacitat i per atur, tal com fan la resta de treballadors i treballadores. El dia 30 de març de 2011, amb motiu del Dia Internacional de les Treballadores de la Llar, van sortir al carrer amb altres col·lectius sota el lema: *Perquè sense nosaltres no es mou el món*.

Les dones s'han organitzat arreu del món en sindicats de treballadores de la llar per reivindicar els seus drets

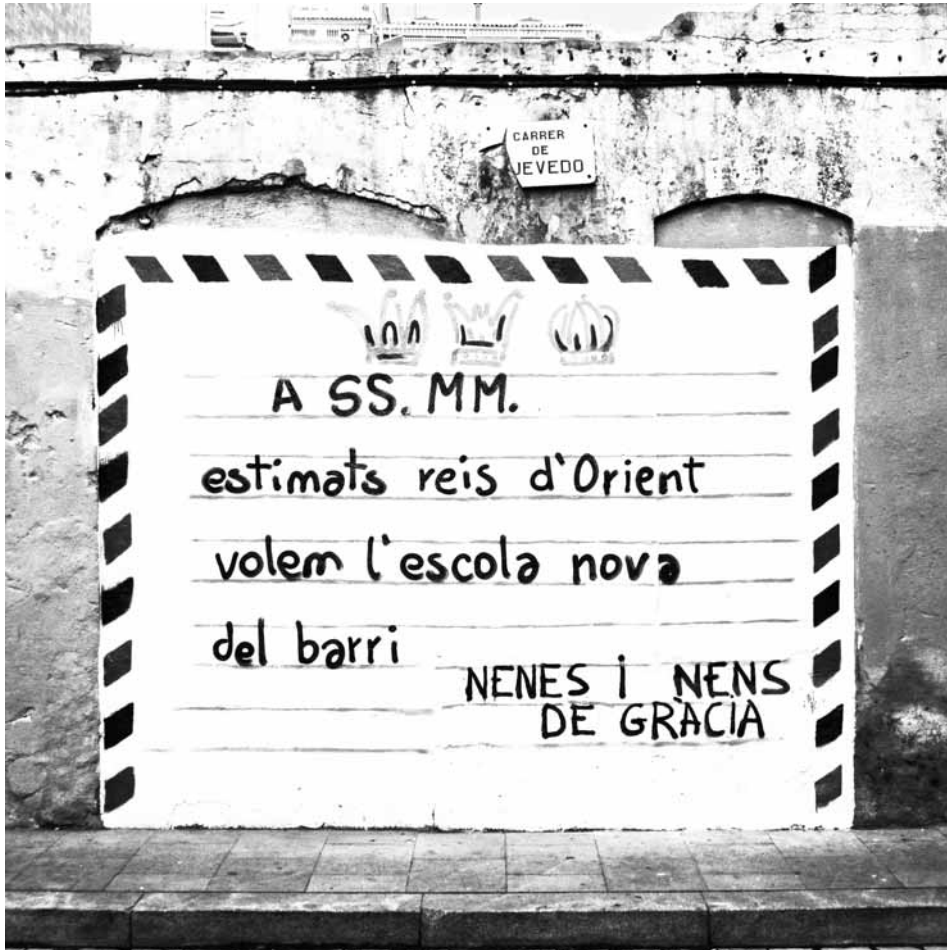

A l'Estat francès, més del 50% de les dones migrants estan ocupades en tasques de la llar.

A Itàlia, prop de 600.000 persones estan registrades com a treballadores de la llar. S'estima que, en total, hi ha prop d'1,2 milions de treballadores al sector.

Hi ha més nenes menors de 16 anys que treballen al sector domèstic que en qualsevol altra categoria de treball infantil.

L'Univers en crisi

FOTOGRAFIA: Pep Sansó

Nadala de crisi, reis en pastera i escoles que encara són promeses. Cartes arreu que, naufragant, no arriben enlloc: *message in a bottle*? Rigors de la cavalcada d'un frau econòmic que altera la fesomia embogida de la fal·lera consumista. Reversibilitats: de demanar la Play Station 7 al centre comercial a reivindicar quotidianitat educativa de qualitat. Canvis: de no jugar a la impossible estadística individualista d'una loteria que és casino a anhelar que la grossa col·lectiva de l'any sigui que una escola obri les portes de bat a bat.

Nadal 2011. Reis 2012. Pau que és guerra, consum parany i amor buit penjant del fil de la prima de risc. Gener costerut: *merry crisis* & *unhappy new fear*. Controvèrsia i dualitat. Mentre, a tres metres del subsòl social, l'enlluernador enllumenat comercial atia l'endeutament familiar, arran de terra i de paret, retornen els murals de carrer, on mans anònimes de la canalla i la quitxalla ja reclamen, via pintada, la seva aula. Anunciada ara fa tres anys, la futurible escola L'Univers de la Vila de Gràcia encara és un buit espai mut. Les obres ni tan sols han començat, la desolació del solar plora sola i les nenes aprenen, massa d'hora i de cop, a esperar Godot.

Mentriamentres, l'esperança espera en barracots, sobrevivint precarietats, surfejant fragilitats. Pedagogia del carrer alçat; murals sota els temps de la crisi neoliberal. En la termodinàmica comptable de la desigualtat: deutes aliens que es paguen puntualment i cadena consecutiva d'escoles que no obren... i d'hospitals que tanquen. I poders que es fan l'orni un cop més, com si la carta no anés amb ells, sinó pels reis. Des de l'AMPA diuen que fer política és prioritzar, però ja veurem quan triga a esborrar el clam l'ombra del sordid silenci municipal, en una negociació censora d'obviats que, alhora, és denegació barroera de les necessitats.

2012 epistolar. Improbable carta-mural a ses majestats: unes reials, imputades en borbòniques trames cleptocràtiques de corrupció; altres imaginàries, que no superarien el primer article estricte de la llei d'estrangeria. Equació resolta, mite clarificat. Hipèrbol: els reis ja no són les impossibles *vises* socarrades dels pares. Les reines de la crisi que pariran el futur que vindrà són les mans de les mares, que fan mans i mànigues i protestes i pintades per continuar endavant. Per reclamar, cicle cíclic, que l'univers no entri, necessàriament, en crisi. Quan l'univers serà, nova teoria del *big bang*, una escola que no acaba d'arribar.

David Fernández

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS-MÈDIA

Els mitjans repeteixen errors en el cas Urdangarín

Fa gairebé un any, Mèdia.cat va publicar una anàlisi sobre les esquerdes cada cop més grans que anaven apareixent en el mur de silenci que protegeix la monarquia espanyola. Llavors, ja era públic que el duc de Palma estava relacionat amb els sumaris del cas *Palma Arena* i, tant la premsa balear com nombrosos diaris digitals i blocs, s'hi havien referit. Però, malgrat les evidències que això era una notícia important, els grans mitjans continuaven fent veure que no en sabien res i evitant que l'escàndol arribés a l'agenda informativa i política principal. El tema va ser escollit com el tercer més silenciats de l'any 2010 per l'Anuari Media.cat i, finalment, mesos després, va ser descobert pel diari *El Mundo*, més aviat, per l'edició madrilenya del rotatiu, ja que la redacció balear ja feia mesos que ho seguia sense que, aparentment, els càrrecs superiors a la capital espanyola n'estiguessin al cas. A partir d'aquí, es va desencadenar un terratrèmol polític de consideració que, fins i tot, ha obligat a la casa reial a fer gestos tan insòlits com la publicació parcial dels seus comptes.

A mesura que els mitjans s'omplien de notícies i la investigació judicial revelava noves dades, s'ha sabut que la trama mafiosa creada per Urdangarín sobrepassava el fun-

cionament clàssic del tràfic d'influències per esdevenir una autèntica empresa extorquidora a la qual els clients compraven informes que no volien i que, sovint, ni tan sols es

feien; que tancava els tractes al mateix palau de Miravent -residència oficial del cap d'Estat espanyol i mantingut com a Patrimoni Nacional-, i que les seves víctimes es veien obligades a pagar "pel fet que era Iñaki Urdangarín qui ho demanava", tal com va reconèixer el president del Vila-real, Fernando Roig, tot i que el club tenia pèrdues en aquell moment.

siu al Rei i al Príncep" o, fins i tot, sorprenents defenses de la monarquia des d'un punt de vista *sobirania* amb l'article de Joan B. Culla "Salari de rei", on afirma que "una presidència republicana de nous rics seria més onerosa", enlloc de fer-se les preguntes obligades per a qualsevol periodista: l'acció del rei d'allunyar Urdangarín de l'Estat espanyol quan es va assabentar de les seves activitats il·lícites no és encobriment? Per què persones influents socialment com grans empresaris se senten obligats a pagar una extorsió tan descarada a una persona que, almenys sobre el paper, no té cap responsabilitat pública a l'Estat espanyol? Com funcionen exactament les recaptades de diners de l'empresariat per fer regals al rei? Fins a quin punt són legals?

Es busca exonerar el rei de qualsevol relació amb la trama mafiosa

Però, paradoxalment, aquesta mena d'informacions han anat vivint, en aquests mateixos mitjans, amb una creixent campanya promonàrquica que busca exonerar el rei espanyol de qualsevol relació amb la trama mafiosa. Els mitjans de més influència política publiquen actes de fe com l'editorial de *La Vanguardia* titulada "La Corona i l'exemplaritat", el resultat de l'enquesta a *El Mundo* amb el títol "Un suport mas-

Però, com fa un any, els blocs, els diaris digitals i les xarxes socials són les que es pregunten aquestes coses i fan que molta gent se les preguntí -encara que no tinguin capacitat de generar un escàndol ni modificar l'agenda política-, mentre els grans mitjans cometien exactament el mateix error una altra vegada. / MÈDIA.CAT

TELEVISIÓ

Canal 9 acomiadarà prop de 1.000 persones

Segons ha publicat aquesta setmana el diari *Las Provincias*, els tràmits per acomiadar bona part de les 1.800 empleades de Canal 9 començaran de forma imminent. Aquest procés ja s'havia rumorejat des de feia mesos i va prendre més força durant el mes d'agost. Llavors, els sindicats ja van denunciar que la mala situació econòmica de l'ens públic es devia a la seva mala gestió. En concret, el deute supera els 1.200 milions d'euros i moltes veus asseguren que s'ha sobredimensionat la televisió valenciana de forma continuada durant els últims anys. Sigui com sigui, tot apunta que es presentarà un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que podria afectar entre 1.000 i 1.300 treballadores. La decisió de la Generalitat Valenciana, a més, també suposarà l'externalització de més serveis, tot i que ja s'hauria donat el cas de productores que es neguen a continuar treballant sense haver cobrat per la feina feta. REDACCIÓ

PREMSA

Un exassessor de CiU dirigeix les enquestes de 'La Vanguardia'

Recentment, un sondeig de *La Vanguardia* indicava que CiU tornaria a guanyar les eleccions si es tornessin a fer i que Artur Mas era l'únic polític que aprovava segons la ciutadania. L'estudi, del qual se'n van fer ressò diversos mitjans, apareixia acompanyat d'un article del seu director en què s'anàlitzaven les conclusions amb afirmacions com: "Artur Mas es converteix en més líder que mai" o "La gent segueix percebut CiU com la formació més capacitada per sortir de la crisi". L'autor d'aquest escrit és el sociòleg Jordi Sauret, director-gerent de l'empresa Feedback EIS. Segons recull el portal E-Notícies, Sauret va formar part del comitè de campanya de Mas per a les eleccions al Parlament el 2006. A més, el canal 3/24 explicava a la seva web que "malgrat no tenir cap càrrec polític a Unió, ha estat impulsat per Duran i Lleida per supervisar els sondejos electorals i estudis sociològics que avaluin les expectatives del partit nacionalista en els diferents comicis". Sauret va ser el responsable d'Investigació Demoscòpica. REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104,5FM (també 96,6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91,4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96,6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107,1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91,41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90,1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90,6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101,4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104,4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107,6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100,8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | GramenetTV Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de Latele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestrebll.coop

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
Rico 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC · PARLEM AMB SABINO CUADRA, DIPUTAT DE NAVARRA PER AMAIUR AL CONGRÉS ESPANYOL

“Iniciem una segona transició cap a la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol”

Referent dels sectors treballadors d'Euskal Herria, Sabino Cuadra és l'únic diputat de Navarra per Amaiur. Advocat de professió, Cuadra (Amurrio, 1949) analitza l'estratègia que pensa desenvolupar l'esquerra 'abertzale' a la cambra baixa espanyola. Un marc en el qual l'historic sindicalista, bregat en la militància internacionalista, vol traslladar el procés que ha engegat la societat basca, de la mà de les lluites populars, per assolir la seva emancipació social i nacional.

Àlex Romaguera
Barcelona

Quins objectius persegueix Amaiur al Congrés dels Diputats?

Més que objectius, plantegem tres línies de treball. D'una banda, assolir el reconeixement d'Euskal Herria com a nació i el seu dret de decidir. La segona és avançar en el procés de normalització que s'ha obert al nostre poble i, per últim, veient el rumb neoliberal de l'executiu espanyol, impulsar un canvi radical centrat en el repartiment del treball i de la riquesa. Tots són continguts vinculats a l'aposta per un model socioeconòmic basat en la solidaritat i en la justícia social.

“Podem donar un escac i mat al rei i a la reina”

Penseu que aquestes qüestions es poden dirimir a Madrid, atesa la resistència dels diferents governs a debatre-les?

Els nostres principis s'han de jugar a tots els escenaris, també a Madrid, sempre a partir d'una confrontació democràtica que parteixi del nostre poble. L'Acord de Gernika, les mobilitzacions -com les convocades a favor de les represaliades- i altres iniciatives marquen la nostra brúixola. Així doncs, tot el que farem al Congrés dels Diputats no estarà condicionat pel que faci l'Estat, sinó per les prioritats, els ritmes i els temps que es defineixen a Euskal Herria.

Transmetreu el que li passa al poble basc?

Madrid serà una pota més del treball, del qual també es desprèn un àmbit internacional que pot pressio-

nar en determinades qüestions. En definitiva, la presència al Congrés dels Diputats ens hauria de servir per reforçar el procés engegat a Euskal Herria, sabent que el reconeixement dels nostres drets serà dur i trigarà. En tot cas, s'han mogut totes les fitxes perquè això sigui possible. Podem donar un escac i mat al rei i a la reina.

L'ofensiva centralista anunciada pel govern del PP pot avivar el xoc democràtic?

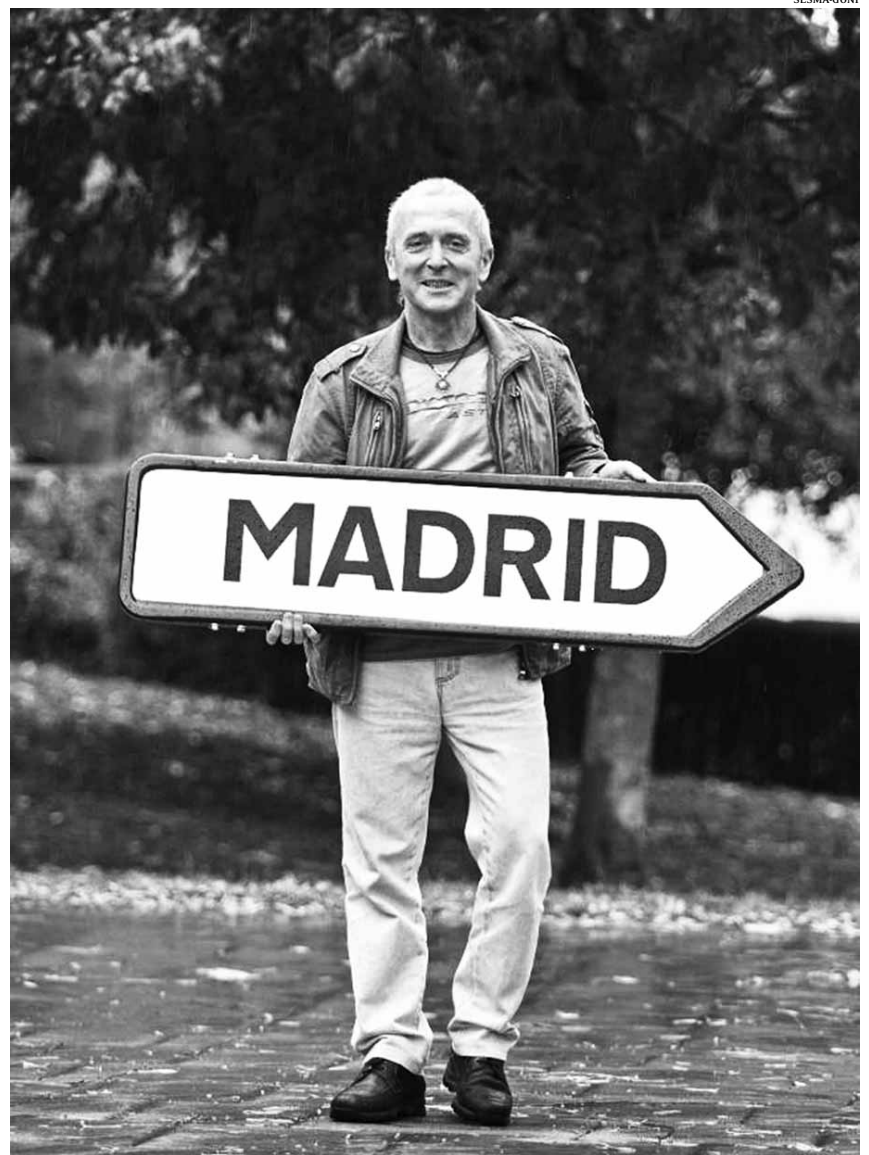
Sí, perquè és inadmissible l'emergència d'aquesta Espanya uniforme que, a més de dur-nos a la crisi, ara vol ajustar-nos els comptes. Aquest panorama aixecarà les forces partidàries de la llibertat dels pobles i l'objectiu independentista deixarà de ser una estratègia política per esdevenir una necessitat pràctica.

Per què Amaiur es va abstenir en la investidura de Rajoy?

Volíem explicar el rebuig al seu programa i constatar que l'escenari del Congrés no és el nostre, sinó el d'uns altres, on els àrbitres estan comprats i les cartes marcades. És a dir, preteníem dir que la nostra referència és Euskal Herria i aclarir que ens és indiferent quin president surti elegit perquè ens és aliè. Els mitjans, malauradament, van transmetre una lectura molt esbiaixada.

Davant la correlació de forces actual, l'abstenció ha estat una mesura preventiva atesa la dificultat de fer-hi política?

És cert que els nostres objectius no es poden materialitzar en poc temps, però, amb les perspectives obertes a partir del treball internacional, l'actitud d'ETA o la irrupció de Bildu i d'Amaiur, les coses sí que van en la bona direcció. I això, sumat a la crisi del model d'Estat, ha creat un caldo de cultiu per aconse-

Sabino Cuadra pensa dur a Madrid el compromís del poble basc amb la pau i els drets democràtics

guir aquest horitzó de llibertat i de justícia social.

Els temps són propicis per convèncer els sectors crítics que no combreguen amb els principis independentistes?

A Euskal Herria, cada vegada hi ha més gent que veu que un canvi social exigeix un nou marc polític, sobretot quan observa que, de Madrid, no arriba res de bo per a la classe treballadora, els immigrants, els joves o les dones. Hem fet tres vagues generals, amb les quals hem demostrat aquesta urgència d'articular un marc de relacions propi amb l'objectiu de millorar les condicions socials de la majoria.

En quina mesura Navarra pot ser moneda de canvi en la resolució del conflicte, tenint en compte que el PP vol anul·lar la disposició transitòria quarta referida al seu dret d'integrar-se a Euskadi?

Navarra és l'única comunitat de l'Estat que té un estatut que no s'ha sot-

mès a referèndum. Se'ns va imposar i llestos. Això és present en l'imaginari col·lectiu, on va prenent cos la idea del canvi polític. De fet, a les eleccions del 20-N, Navarra va ser l'únic lloc on el PP, en coalició amb UPN, no va pujar, mentre que la suma d'Amaiur i Geroa Bai va assolir les quotes més importants des de la transició.

Navarra és el laboratori de la dicotomia entre una dreta jacobina i una esquerra autoderminista?

D'alguna manera sí. Sembla que es torna a produir aquella dinàmica de reagrupament dels postulats d'esquerres i abertzales assolida als anys 70 que, gràcies a les lluites socials va agermanar des del Partit Socialista fins a la UGT.

Cap on ens pot conduir?

A una segona transició en què pugui cristal·litzar la ruptura que aleshores no es va produir, consistent en el reconeixement del dret a l'autodeterminació. Potser no serà en un ter-

mini breu, però sí en un període no massa llarg. Les mateixes lluites contra el TAV, el camp de tir de Bardenas o el superport de Pasaia tenen a veure amb la necessitat d'iniciar una segona transició, en la qual se superi el model de desenvolupament imposat des de fora per construir-ne un basat en les necessitats socials. Les diverses lluites i experiències de democràcia participativa estan posant en relleu aquesta voluntat.

Amaiur significa pont en èuscar. Com persistireu per apropar els sectors socials polaritzats pels anys de conflicte?

El treball de reconciliació ja l'estem fent a Euskal Herria, on fins i tot el discurs del PP en relació a les persones preses o al procés de pau és diferent del del PP espanyol. Es tracta de buscar nexes per avançar plegats cap a la normalització, perquè la solució ha de ser integral i per a tot-hom.

SESMA-GOÑI

, roda el món

ÀFRICA • EL CONFLICTE ENTRE ELS DOS SUDANS I LES ESCARAMUSSES INTERNES POSEN EN RISC L'ESTAT ESTRENAT RECENTMENT

Sudan del Sud segueix sense trobar la pau un any després del referèndum

Roger Suso
Berlín

Ara fa exactament un any que el 99% de les habitants del Sudan del Sud van exercir amb eufòria el seu dret d'autodeterminació i van votar a favor de trencar amb el nord i formar el seu Estat propi (DIRECTA 212), fet que culminava el procés de pau que va posar fi a la segona guerra civil sudanesa (1983-2005). No obstant això, els problemes i els conflictes armats no han cessat. Des de la independència del juliol passat, les regions de Kordofan del Sud i de Nil Blau, frontereres entre el nord i el sud, han patit diàriament bombardeigs i matances indiscriminades contra la població civil a mans de les forces governamentals sudaneses del president colpista Omar al-Bashir. La xifra de persones mortes i desplaçades s'estima en milers i la política de terra cremada no té fre.

Tant el Sudan com el Sudan del Sud reclamen l'àrea d'Abeyi i el petroli com a propis

Ambdues regions, Kordofan del Sud i Nil Blau, que actualment pertanyen al Sudan tot i que políticament se senten part del sud, fa un any que esperen, arran de les resistències d'al-Bashir, la celebració d'un referèndum per decidir si han de romandre dins del Sudan o se'n separen i s'integren al Sudan del Sud. La causa i, alhora, punt calent del conflicte rau en l'existència de grans reserves de petroli a l'àrea d'Abeyi. Tant el Sudan com el Sudan del Sud reclamen l'àrea i el petroli com a propis. Actualment, el govern de Khartoum manté Abeyi ocupada militarment i n'explota els pous de petroli, tot i la presència cosmètica d'un destacament de cascos blaus etiòps desplegats a la zona. Un destacament que també és incapaç d'aturar els enfrontaments armats entre grups tribals del sud i àrabs nòmades afins al nord a causa del referèndum. De nou, la lluita pel control dels combustibles fòssils justifica agressions i el silenci internacional.

Juntament amb els atacs, poc després de la independència sud-sudanesa, el govern de Khartoum va il·legalitzar la branca del Moviment Popular d'Alliberament del

Aquest grup de persones s'han convertit en desplaçades internes arran dels fets de Pibor

Sudan (SPLM) al país, la principal força hegemònica i formació políticomilitar de Sudan del Sud. A la vegada, va arrestar el governador de Nil Blau, Malik Agar, així com totes les representants del partit arreu del Sudan i diverses periòdiques. El conflicte fins i tot ha provocat que el Moviment Justícia i Igualtat (JEM), un dels principals grups rebels de la regió sudanesa de Darfur, s'aliés amb l'SPLM del nord per enfrontar-se a al-Bashir. D'aquesta manera, l'extensió del conflicte i els combats diaris podrien donar lloc a l'enèsima guerra civil sudanesa.

Desestabilització interna i rebel·lions

El nou país va néixer hipotecat pel llegat de les guerres i el colonialisme, asfixiat econòmicament pel govern sudanès d'al-Bashir, amb la governança sotmesa al dictat del Departament d'Estat dels EUA i del Partit Comunista Xinès i amb el ressorgiment violent de les tensions i les velles diferències tribals en la convivència interna, ja sigui per l'activitat d'algunes milícies o pels xocs entre ètnies rivals. Diver-

ses milícies lluiten contra les forces governamentals sud-sudaneses a diferents parts d'aquest país tan jove. Alguns grups insurgents acusen el govern de Juba que encapçala el president Salva Kiir -membre del poble dinka, l'ètnia majoritària al Sudan del Sud-

Durant la darrera onada de violència d'aquest gener a Jonglei, unes 70.000 persones s'han vist forçades a fugir de les seves llars

corrupció, nepotisme i discriminació ètnica. Altres grups rebels sublevats acusen el partit de la guerrilla i de Kiir, l'SPLM, de convertir-se en el partit únic de facto -com a Eritrea o Angola- i demanen la seva porció del botí governamental. És el cas del Moviment Democràtic del Sudan del Sud

(SSDM), fundat per George Athor, recentment abatut per l'exèrcit sud-sudanès. El grup que lidera Tong Lual Ayat, l'unionista Exèrcit Popular d'Alliberament del Sudan del Sud (SSPLA), lluita per establir un sistema confederal entre els dos Sudans, i darrerament, la presència en territori sud-sudanès de la guerrilla fonamentalista catòlica ugandesa de l'Exèrcit de Resistència del Senyor (LRA) ha fet que sorgeixi la milícia Arrow Boys per fer-li front.

Els problemes creixen i la cohesió social i nacional és un miratge, tot i els intents de fomentar-la a través d'iniciatives com la celebració de partits de futbol per la selecció nacional. Durant la darrera onada de violència intercomunitària d'aquest gener a l'Estat de Jonglei (la regió més gran del país), prop de 70.000 persones s'han vist forçades a fugir de les seves llars i a amagar-se al camp i a les muntanyes d'Etiòpia i es calcula que milers d'elles haurien mort. Durant els atacs, Pibor i altres poblats sencers, a més de dues clíniques de Metges Sense Fronteres, van ser assaltats, cremats i saque-

jats. Es tracta d'un conflicte sobre marginació política i econòmica pel control i l'accés a les pastures, instrumentalitzat com un conflicte ètnic, que es tradueix en una escalada de violència arran del robatori de bestiar boví -i fins i tot d'infants- entre les comunitats nuer i murle. La ramaderia és primordial: les persones necessiten els animals per sobreviure, alimentar-se i casar-se. L'agost passat, prop de 600 persones van morir a resultes d'enfrontaments sectaris emmarcats en la dinàmica de l'ull per ull i les escaramusses i banys de sang entre l'Exèrcit Blanc Nuer que lidera Bor Doang i bandes armades murle sota l'òrbita de les SSDM d'Athor.

Per si no n'hi hagués prou, el país encara ha de fer front a desafiaments enormes com posar fi a la pobresa endèmica -la majoria de la població viu amb menys d'un euro al mes- i la proliferació d'armes, la creació d'infraestructures i la millora de les condicions de vida d'una població civil atrapada per la guerra, la fam -malgrat la fertilitat de les seves terres- i l'oblit dels mitjans de comunicació.

ISAAC BILLY

LA XINA · EL POBLE QUE S'HA AUTOGESTIONANT DURANT DIES OBTÉ LES SEVES DEMANDES DESPRÉS DE FER FORA LES AUTORITATS

Wukan aconsegueix concessions del govern xinès i posa fi a les protestes

Laia Gordi
Pequín

Fins i tot la Xina ha demostrat que, de tant en tant, sap negociar amb les manifestants i donar-los la raó. Wukan, el poble rebel del sud de la Xina, ha guanyat una batalla històrica. La població pesquera xinesa (que a començaments de desembre va fer fora les autoritats i la policia, va alçar barricades i va organitzar-se en assemblees per reclamar que els tornessin les terres expropiades il·legalment i que es practiqués una segona autòpsia al líder popular Xue Jinbo, mort a comissaria) va aconseguir les seves demandes abans de final d'any. Es tracta d'un cas insòlit perquè és una victòria popular i perquè el govern xinès ha accedit a negociar, en lloc d'enviar cossos paramilitars per solucionar qualsevol cas "d'incident de massa" o protesta, com havia fet fins ara.

Tot i que els detalls de l'acord entre el representant escollit per les revoltades, Lin Zuluán, i les autoritats provincials de Guandong no s'han fet públics, tres detinguts van ser alliberats immediatament, es reexaminarà la causa de la mort de Xue Jinbo i la població podrà tornar a fer ús de les terres expropiades il·legalment. També s'han declarat il·legals les elec-

cions locals que es van celebrar el febrer de 2011 -que van guanyar els mateixos polítics que han governat els darrers 40 anys- i se'n celebraran de noves enguany.

El cap del PCX a Guandong ha admès que els rebels tenien motius per queixar-se

El cap del partit Comunista Xinès (PCX) a Guandong, Wang Yang, va admetre públicament que els grups rebels tenien motius per queixar-se. "Hi ha una part accidental respecte els fets de Wukan, però hi ha una part inevitable", va dir Yang en un article d'un diari de la regió. "Aquest és el resultat de conflictes acumulats durant molt de temps en el context del creixement econòmic i social", va concloure Yang, que -segons algunes anàlisis- aspira a escalar posicions dins del PCX a Pequín.

Després de que es fessin públiques les concessions, Wukan va aplaudir l'arribada d'un grup de treball del PCX liderat per Zhu Mingguo. La població donava la benvinguda als representants del Partit Comunista que -com ells esperaven- havien vingut a "solucionar els problemes de Wukan", deien. Els sectors rebels, en

una dicotomia típicament xinesa, es revoltaven contra els abusos que pateixen per part de les autoritats locals, però no qüestionaven les polítiques del PCX de Pequín. Des de fa dècades, la propaganda xinesa ha aconseguit escampar la idea que el partit central fa tot el que pot per a la seva gent i és just i que, en tot cas, són els càrrecs polítics regionals els que no apliquen correctament les polítiques del govern central. Segons el PCX, aquests són els polítics locals corruptes, la gran "xacra de la Xina".

"Com que hem aconseguit les nostres demandes, deixarem de fer soroll", deia un dels revoltats davant de periodistes i d'altres conciuatades, mentre a fora es començaven a retirar les pancartes, el 21 de desembre. "Estan d'acord amb les nostres demandes inicials, però, si el govern no compleix les seves promeses, tornarem a protestar", afirmava l'home. I les barricades van deixar pas als focs artificials.

Els pros i els contres del 'model Wukan'

A la Xina i als mitjans de comunicació internacionals, ja es parla del *model Wukan*, però hi ha molts interrogants al respecte. Aquest model de negociació s'aplicarà a futurs casos de protestes? La població de Wukan realment tindrà justícia? Què hi ha darrere la decisió de pac-

tar presa per les autoritats de Guandong? Pocs dies després que se sabés el desenllaç feliç de Wukan, el cap del grup de treball del PCX de Guandong, Zhu, va advertir que la resolució de Wukan portaria noves protestes a la zona i que la regió és "com una poma, que sembla bona, però està podrida per dintre". Caldrà veure si hi ha protestes i com es resolen. El portaveu dels grups rebels, Lin, ja ha expressat alguna queixa a rotatius de Hong Kong. "Ens han pres més de 100.000 metres quadrats de terres i no sabem exactament quan ens les tornaran", ha afirmat. Tampoc queda clar que no hi hagi batudes policials quan l'atenció dels mitjans internacionals s'hagi dissipat.

Moltes veus expertes també apunten que el cas de Wukan s'hauria solucionat per la via de la negociació i no amb la demostració de força tradicional perquè Wang Yang, cap del PCX de Guandong, hauria volgut evitar que la situació anés més enllà i pogués amenaçar el seu ascens cap a Pequín.

D'altra banda, és sabut que, durant la darrera protesta a Guandong, a la ciutat de Haimen, on la població s'ha aixecat contra una central tèrmica altament contaminant, els cossos de seguretat han utilitzat les tàctiques tradicionals per aplacar la població, gas lacrimogen i càrrecs violentes.

El cas de Wukan segurament no significa que, d'ara en endavant, a la Xina, tots els conflictes se solucionin per la via de la negociació, però marca un precedent i és molt important que el cas de Wukan aconseguís la complicitat dels mitjans de comunicació xinesos.

També alguns alts càrrecs del PCX, la branca més liberal i prooccidental de la formació, podrien agafar el cas com a model per donar suport a una determinada manera d'actuar. "Espero que l'incident de Wukan empenyi la societat cap a l'establiment d'un sistema basat en la democràcia i l'estat de dret", va dir Hu Deping, el respectat fill de l'exsecretari del partit Hu Yaobang. "Espero que, en el futur, puguem resoldre els problemes amb la llei a la mà i amb la negociació".

No es poden "continuar sacrificant els drets de propietat dels grangers"

Aquest Nadal, però, aprofitant que la majoria de corresponsals estrangers estan de vacances i que el món occidental està de festa, Pequín ha condemnat dos dissidents reconeguts a deu i nou anys de presó per "subversió a l'Estat". Són Chen Xi i Chen Wei, que no són parents tot i que comparteixen cognom. Tots dos són signants de la *Carta 08 per a la democràcia a la Xina* i el primer va estar involucrat en les protestes de Tiananmen de 1989. El dia de Nadal de 2009, un tribunal xinès va condemnar Liu Xiaobo, considerat el pare de la *Carta 08* i premi Nobel de la Pau, a onze anys de presó.

El mes passat, el primer ministre Wen Jiabao va declarar davant de les principals representants regionals del partit que no podien "continuar sacrificant els drets de propietat dels grangers per reduir els costos de la urbanització i la industrialització" -com citava l'agència governamental Xinhua- i que havien "d'incrementar significativament els guanys dels grangers i el valor dels seus terrenys". Però, com apunta Willy Lam en una anàlisi de The Jamestown Foundation, mentre la venda de terrenys sigui la font d'ingressos principal dels governs locals per pagar els seus deutes i salaris, Pequín aprovarà les expropiacions de terres, legals i il·legals.

El model de Wukan és històric, però, com a tot fet històric, caldrà temps per poder-ne valorar la magnitud.

Un moment dels actes de protesta que s'han organitzat durant els darrers dies

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

‘Tretzevents’: els còmics de la infància de Catalunya

Després de 60 anys d'il·lusionar la mainada, la revista es deixarà de publicar

En un indret de l'Eixample de Barcelona, prop de l'Arc de Triomf, hi ha una petita llibreria. Al fons del local, una porta dona accés als despatxos de l'editorial Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Allà, acompanyada de revistes de tots els colors possibles, em va rebre Montse Ginesta, dibuixant, il·lustradora i, fins ara fa un mes, directora de la revista infantil *Tretzevents*. Engrescada i xerraire, va començar a parlar, disposada a explicar amb pèls i senyals la seva passió pel còmic i pel català.

Carina Garcia Mesegué
expressions@setmanaridirecta.info

L'any 1951, sota el nom de *l'infantil*, va aparèixer una de les primeres revistes en català. Uns anys més tard, va canviar de nom i es va anomenar *Tretzevents*. A través de les seves pàgines, milers de nens i nenes de Catalunya han jugat i viatjat pel món dels còmics. La tasca de la publicació va ser reconeguda l'any 1987 amb la Creu de Sant Jordi. Després de 60 anys, *Tretzevents* ha anunciat el seu tancament. El motiu? La manca de la subvenció que ajudava a mantenir-la.

Tretzevents es va intentar comercialitzar als quioscos. Veient que no acabava de funcionar, es va optar per convertir-la en una revista de subscripció. Amb les dificultats que això comporta, la manca de diners i de promoció, la conselleria li va atorgar una subvenció que, amb la situació econòmica actual, ha deixat de rebre. Montse Ginesta va donar la seva opinió: "Nosaltres no som crítics amb el fet que ens hagin tret la subvenció. Nosaltres som crítics amb la crisi que passem. Els diners es poden gestionar en coses que l'Estat potser opina que són més interessants. Jo opino que la llengua ho és molt, però ells poden opinar que no...".

Es tracta, des dels seus orígens, d'una revista de còmic, d'entreteniment, sense finalitats didàctiques ni missatges més enllà dels purament gràfics (a més d'alguns petits textos com ara reportatges, poemes...). L'opinió i l'opinió de les subscriptores han anat modelant l'aparença de la revista de mica en mica. Com que

Aquestes són les darreres dotze portades de la revista que ha editat Publicacions de l'Abadia de Montserrat des dels anys 50 del segle xx

la franja de lectores era molt jove, van haver d'adaptar els continguts per tal que la imatge i els colors predominessin per sobre del text. Aquest és un dels encunats més clars que va transmetre la directora de *Tretzevents*: "Hem fet una mica un ventall del còmic que el nen es pot trobar al carrer ara. Hi ha coses que són més descriptives, d'altres que són més fantàsiques... Hi ha una mica de tot".

Revistes de casa

L'altre gran missatge que volia transmetre Montse Ginesta és la importància del català i del manteniment de la cultura. La importància de cuidar les nostres tradicions, la nostra llengua i, és clar, les nostres revistes. "Quina és la gràcia que cada país faci la seva revista? Primer, que utilitzes els autors d'aquí i, després, que fas una cosa que és d'aquí!". *Tretzevents* sempre s'ha cuidat molt de difondre tradi-

cions com Sant Jordi, els Reis Mags o el Tió entre la mainada.

Montse Ginesta parlava des del cor per defensar tot allò que sempre ha transmès amb la seva tasca com a il·lustradora i directora d'un mitjà català. "Ens convé tenir revistes en català. Ens convé perquè aquests (els infants) són els primers que llegeixen i és clar que, a un nen que comença a llegir en castellà, tot el dia li sortiran els jocs en castellà!". I es queixava: "Com és que a França, Anglaterra o Alemanya tenen tantes revistes? Allà la gent en compra i aquí no. No ho sabem... perquè si ho sabéssim!". La producció de material d'aquí, "potser en un àmbit molt limitat", va dir la directora, "genera escriptors, genera il·lustradors, gent que fa còmics, gent que es dedica a fer textos curts... hi ha tot un món que viu aquí darrere".

A la conversa, però, no li va faltar humor. Montse Ginesta es

prenia els problemes de producció de la revista amb filosofia, com, per exemple, el fet que les col·laboradores, de vegades, no li enviessin els còmics quan tocava o que faltés algun material i la revista estigués incompleta al moment de portar-la a imprimir. "Portar una revista és divertit perquè cada revista, encara que hi hagi els mateixos col·laboradors, és diferent", assegurava.

Paper o tecnologia?

Fa relativament poc que s'ha acabat la publicació de *Tretzevents* i Montse Ginesta té molts dubtes, moltes preguntes, sobretot pel que fa al futur de les revistes en general. Les noves tecnologies estan acabant amb els productes impresos? La directora va explicar una anècdota que pot ser esperançadora: "El monjo d'aquí, el director, diu: 'Cap al segle XIV-XV es va inventar la impremta, però els llibres miniats es van continuar fent fins el segle

XVIII-XIX! Hi havia qui feia els llibres un per un i els pintava... Encara els queden dos o tres segles més, a les revistes!". I va continuar: "Però sempre hi ha una veu crítica que diu: sí, però ara tot va més de pressa! No tindrem dos o tres segles, potser deu anys!".

Montse Ginesta també va fer una anàlisi dels propers anys: "Quin és el futur de les revistes? No en tinc ni idea (...) Nosaltres ens ho hem de fer tot amb els que som aquí (...) Va arribar un moment en què la societat tenia ganes de parlar en català i de promoure'l. Ara no en té tantes ganes (...) Amb el còmic, aconseguim que els nens juguin en català (...) Els autors, en el còmic, fan el que volen i això els dona seguretat. Fan una cosa que ells volen fer". I, finalment, una cita per reflexionar: "De vegades, nosaltres també ens ho preguntem: per què la gent no llegeix més revistes en català?".

CARINA GARCIA

CINEMA

La comèdia de la justícia

S'edita en format Blu-ray un dels darrers films de Sidney Lumet, que relata un macrojudici real a la màfia en to còmic

Un pla del film 'Declaramme culpable' del director Sidney Lumet

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El desaparegut realitzador nord-americà Sidney Lumet va treballar multitud de gèneres i materials narratius durant més de 50 anys de trajectòria. Va fer films d'espies (*Llamada para un muerto*), dramas (*El prestamista*) i comèdies (*En estado crítico*), però pel·lícules com *El príncipe de la ciudad* van provocar que, en bona mesura, el seu nom hagi quedat associat a un model de thriller rigorós, sovint amb més drama que acció, especialment interessat a tractar de la corrupció i dels abusos de poder dins del sistema. En moments en què el *mainstream* banalitzava la violència policial, obres com *Distrito 34: corrupción total* sacsejaven l'audiència i la retornaven a una realitat més complexa.

Als inicis del nou segle, l'autor de *Serpico* s'havia mantingut actiu rodant dos projectes per a televisió: la sèrie *100 Center Street* i el migmetratge *Safe search*, un dur atac al retrocés de llibertats en el marc de l'anomenada guerra contra el terrorisme.

Amb *Declaramme culpable*, la peculiar recreació d'un interminable judici real a vint membres de la família mafiosa Luchese, va retornar a la gran pantalla amb un injust fracàs comercial.

Un 'biopic' desconcertant

El director va fixar la seva atenció en una figura aparentment menor: Jackie DiNorscio, un narcotraficant ja convicte que refusa delatar els seus companys, es defensa a si mateix i converteix les seves intervencions en esquetxos d'*stand up comedy*, amb els quals va enamorar el jurat. Normalment decidit a dotar les seves obres de versemblança, Lumet va optar per una estètica i uns decorats molt sobris, va seguir les transcripcions judicials per donar forma als diàlegs i va rodar amb càmeres digitals per aconseguir una imatge més crua i paradocmental. Però, sorprenentment, va escollir fer una comèdia del judici, emfatitzant l'element humorístic amb una banda sonora de jazz clàssic que remet a Woody Allen.

L'autor no va proposar una pantomima, sinó una comèdia amarga molt apreciable, sense

Sidney Lumet

Declaramme culpable
(Emon, 2006).
BLU-RAY.

gags estridents, centrada en la personalitat del protagonista. I lllisca per la fulla de la navalla perquè potser no ha de sorprendre que el responsable d'una cinematografia plena d'antiherois promogui la identificació de l'espectador amb un venedor de drogues. Però pot arribar a semblar que Lumet va més enllà de la humanització del fora de la llei i assaja una certa idealització de DiNorscio, que assumeix la perspectiva d'un jurat que es rendeix a les bromes del mafiós carismàtic. En tot cas, el director va oferir una rara mostra de cinema judicial, moralment qüestionable i excèntricament divertit, l'atípic *biopic* d'un delinquant lleial que volia ser estimat. I, potser, va fer una broma mordaç sobre fins a quin punt pot ser influenciable un tribunal popular i, per extensió, una societat.

DVD

Al morir la noche

(Suevia-Resen, 1945)
Directors: Alberto Cavalcanti, Basil Dearden, Charles Crichton i Robert Hamer.
Guionistes: John MacPhail, Angus Baines i T. E. B. Clarke.
Durada: 99 minuts.

Quan un arquitecte coneix les altres persones convidades amb qui ha de passar una tarda en una casa de camp, comença a tenir una sensació forta i aterridora: ha somiat amb aquella tarda i amb aquella gent desconeguda i això propicia un debat en què les

assistents comparteixen experiències de caire sobrenatural. Si bé un segment còmic fissura lleugerament la unitat de l'obra, *Al morir la noche* és una pel·lícula memorable que aconsegueix generar una atmosfera especial, d'inquietud matisada (enriquida?) per una certa ironia britànica.

DVD

Le père de mes enfants

(Cameo, 2009). Directora i guionista: Mia Hansen-Love. Intèrprets: Louis-Do De Lencquesaing, Chiara Caselli i Alice De Lencquesaing. Durada: 106 minuts.

Grégoire és un productor de cinema d'autor superat pels deutes generats durant anys de fugides cap endavant. *Le père de mes enfants* explica el cul de sac en què cau i del qual mira d'evadir-se recorrent al suïcidi, però, sobretot, explora la gestió del dol per part de la seva família. Inspirant-se en la figura real d'Humbert Balsan,

la realitzadora Mia Hansen-Love va signar aquest notable drama que comença dolç i es va amargant sense caure en el desesper. L'autora aconsegueix un film estimulante i equilibrat: s'acosta prou als personatges per generar emocions però, alhora, defugiu la temptació lacrimògena i permet que l'audiència pugui reflexionar amb una certa llibertat.

DVD

Testimonio fatal

(Bang Bang Movies-Absolute Distribution, 1955)
Director: Phil Karlson.
Intèrprets: Ginger Rogers, Brian Keith i Edward G. Robinson
Durada: 93 minuts.

Signada per un especialista en cinema negre com Phil Karlson, *Testimonio fatal* explica la història d'una reclusa que serà indultada si delata un gàngster, però que tem les represàlies. El film conserva trets característics de la sèrie B, com algun esclat rotund de violència, però no pren la forma d'una trama d'investigació ni encadena

escenes d'acció. Els responsables van optar, sorprenentment, pel drama de personatges, vivificat per una tensió sostinguda en espais reduïts, i no van emprar un to culpabilitzador vers la protagonista: en les hores d'espera a una habitació d'hotel, entre pressions de la fiscalia i intents d'assassinat, es va desvetllant un món moralment ambigu.

ecofestes
Solucions ecològiques!!
per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, expressions

DOCUMENTALS

Tres visions de la revolució egípcia des de dins

'Tahrir 2011', que ofereix imatges inèdites, es presenta a Barcelona

El documental mostra com es va viure la revolució egípcia darrera les barricades

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Les activistes, les forces de seguretat i Mubarak. Entendre aquestes tres parts de la revolució egípcia és clau per copsar què va passar el 25 de gener de fa gairebé un any, quan, després d'ocupar la plaça Tahrir del Caire, la revolució egípcia es va estendre per tot el país. Aquestes són les tres visions que ens mostra el documental sobre la revolució egípcia que es presenta el dijous 12 de gener a Barcelona i que també es podrà veure a diverses poblacions dels Països Catalans. Dividit en tres parts ben diferenciades, *Tahrir 2011* analitza el procés revolucionari que s'està produint a Egipte a partir de la visió de tres directors diferents. A la primera part, sota el títol de *The Good* (El bo), el director Tamer Ezzat ens ofereix una visió de la revolució a través dels ulls i les experiències de les activistes que van omplir els carrers i les places del país. A la segona part, dirigida per Ayten Amin i amb el títol de *The Bad* (El dolent), ens endinsem en la vivència de la revolució de les forces de seguretat encarregades de reprimir-les. I finalment, a la tercera part, *The Politician* (El polític), obra d'Amr Samara, s'anallitza el personatge de Mubarak, la seva pujada al poder i, sobretot, la seva caiguda després de tan sols divuit dies de revolució.

Tahrir 2011 ens mostrarà -com s'ha fet poques vegades fins ara- "una mirada implicada,

Documental
una història increïble cada mes

Tahrir 2011

A partir del 10 de gener a més de 50 sales
Més informació a www.eldocumentaldelmes.com

Tahrir 2011

Tamer Ezzat, Ayten Amin i Amr Salama.
Més informació de totes les poblacions on es projectarà: www.documentaldelmes.com.

emocionada, local i molt propera als esdeveniments", segons Laia Aubia, una de les coordinadores de la presentació i l'exhibició del documental. Un dels avantatges amb què compta el documental és, segons Aubia, que els tres directors van "participar a les manifestacions" i, per tant, tenen una "visió de context i un accés a les fonts i els espais que molts mitjans no van tenir". "Hi ha declaracions inèdites i sorprenents de les forces de seguretat, escenes d'enfrontament que no havíem vist, el dia a dia de les manifestacions, la seva organització en termes logístics, etc.". Aubia destaca que no es tracta de treure a la llum fets que els mitjans han ocultat, sinó d'aportar "una nova visió que contribueixi a comprendre la complexitat dels esdeveniments" i que ens doni una visió "més polièdrica" del que va passar. Aubia ressalta que el documental "es posiciona inevitablement en el

bàndol dels ciutadans", però ho fa "donant veu a totes les parts implicades".

La presentació i exhibició de *Tahrir 2011* es farà en el marc de la iniciativa del Documental del Mes, impulsada per la productora Paral·lel 40, que cada mes ens oferirà un documental nou per "posar el seu gra de sorra en obrir una mica més la finestra per la qual veiem el món", afirma Aubia. La presentació als Països Catalans es durà a terme el dijous 12 de gener al Cinema Renoir Floridablanca de Barcelona, amb la presència de Joan Roura (enviat especial de TV3 al Caire) i Lurdes Vidal (responsable de l'Àrea Món Àrab i Mediterrani de l'Institut Europeu de la Mediterrània). Les interioritats de la revolució egípcia també es podran veure a les poblacions d'Amputa, Arenys de Munt, Banyoles, Girona, Manresa, Molins de Rei, Tarragona, Palma, Manacor, Terrassa o Maó, entre d'altres.

MÚSICA

L'elegància de l'entusiasme en la lluita

El CD-DVD 'Per Principis Elegants' d'Asstrio i At Versaris surt al carrer

JUAN MIGUEL MORALES

Al DVD, els músics de cada banda expliquen els moviments amb què s'identifiquen

Joan Gener Barbany
expressions@setmanaridirecta.info

Tot va començar amb un intercanvi de missatges a les plataformes Myspace. Asstrio -un *combo* trepidant i hipnòtic de jazz-rock- preguntava a At Versaris -formació impecable de hip-hop combatiu- si volien aprofitar la coincidència en una de les nits del festival Mas i Mas '08 per provar de fer alguna cosa junts. At Versaris s'hi va avenir sense dubtar-ho. La primera cita, curta però intensa, va ser una nit d'estiu al Teatre Grec de Barcelona. Un escenari ideal perquè saltessin les primeres espurnes entre ambdues formacions.

El retrobament, en un marc idoni per a les relacions explosives, va ser al cicle de músiques crítiques *Expressió Directa* de l'any 2009, impulsat per aquest setmanari. Breu instant d'explosió total. Uns minuts musicals que la gent present recorda com la confirmació que allò que havien vist i escoltat, no podia ser puntual i passatger.

Va ser així com Asstrio va fer de *backing band* en alguns dels temes del disc *A Cada Passa* (Propaganda pel fet! 2009) d'At Versaris. La relació es va estrènyer, de l'espontaneïtat instintiva de l'escenari a l'experimentació compromesa de l'estudi. Però cap de les dues parts no en tenia prou i la relació va esclatar davant de totes nosaltres amb l'idil·li *Per Principis Elegants*.

Un espectacle d'alt voltatge on les rimes salvatges de Pau Llonch i Rodrigo Laviña i els plats ràpids de Dj Singu ballaven amb les mil textures funk, soul, r'n'b i jazz-rock de Santi Careta, Arecio Smith i Santi Serratos. *Per Principis Elegants* va girar per festes populars i alternatives, per sales i festivals de referència.

El punt i final, com si allò hagués estat un miratge de la música feta a casa nostra, va ser

Per principis Elegants

DVD-CD, concert en directe.
Sala Stroika 18/6/2011.
Formacions:
At Versaris i Asstrio.
Propaganda pel Fet! 2011.

un 18 de juny de 2011 a la Sala Stroika de Manresa, amb un públic entregat a l'entusiasme que s'acabava. Però els protagonistes i aquelles persones que els acompanyen van decidir deixar-ne testimoni. I és així, després d'aquesta cronologia de fets, que ens arriba a les mans el CD-DVD *Per Principis Elegants* (Propaganda pel Fet! 2011).

Un material que ens mostra, sense filtres, el resultat d'un idil·li forjat des del respecte mutu i l'amor incondicional a la música com a principis irrenunciables. Un testimoni que, a més, s'omple de còmplices de luxe i ens mostra els caus de les bandes. I és que, al DVD, hi trobareu representants de moviments socials i culturals amb els quals les dues bandes s'identifiquen i els espais on es couen dues bandes que s'han erigit com a cronistes excepcionals de les nostres lluites quotidianes. Sabem que la cosa no s'hauria d'aturar aquí, però, mentre la parella s'amaga en l'amor clandestí, teniu l'oportunitat de degustar-los en imatges i sons directes.

. LECTURES PER ENTENDRE MILLOR LA CRISI

“El subjecte automàtic”

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

Sembla que el màxim consol que ofereix l'actual context de crisi a les persones inquietes és l'interès de molts dels textos escrits al caient dels esdeveniments. Textos, moltes vegades espontanis, que emergeixen de l'observació quotidiana dels panells de les borses o de les protestes als carrers i que, en conjunt, adquireixen l'aire d'un diàleg col·lectiu. Un diàleg que, en el millor dels casos, no solament busca l'explicació puntual del que succeeix, sinó que tracta de detectar els punts febles de les interpretacions, al mateix temps que anticipa una teoria que permeti formular un pensament radical que estigui a l'alçada de la complexitat que presenta el capitalisme en la que podria ser la seva fase *terminal*.

El llibre es pot llegir gairebé com si molts dels seus paràgrafs parlessin del 15-M

Aquest és, almenys, el propòsit general del llibre *Crédito a muerte* d'Anselm Jappe (Bonn, 1962), un autor que, al nostre entorn, vam tenir l'oportunitat de llegir des del primer número de la revista *Mania* (1995), una publicació que va néixer per iniciativa d'un grup d'estudiants de filosofia de la Universitat de Barcelona i que va tenir una vida dilatada, fins el 2003. Els treballs de Jappe que es van publicar en aquesta revista universitària han quedat recollits al llibre col·lectiu

titulat *El absurdo mercado de los hombres sin cualidades* (Pepitas de calabaza, 2009).

El llibre també inclou textos de Claus Peter Ortlieb i de Robert Kurz, l'autor principal de l'anomenada *Crítica del valor i del fetitxisme de la mercaderia* - que és la que regeix el treball d'Anselm Jappe - i un dels animadors de les revistes alemanyes *Krisis* i *Exit!*.

La crítica de la crítica

El llibre que ara ens ocupa, *Crédito a muerte. La descomposició del capitalismo y sus críticos*, reuneix deu articles d'Anselm Jappe publicats a revistes franceses entre els anys 2007 i 2010. Són textos, doncs, elaborats a l'escalf de la crisi i, en certa manera, mostren la seva evolució, excepte en un aspecte: per raons cronològiques, la irrupció internacional del moviment social del 15 de maig de 2011 ha quedat fora de l'abast del llibre. I no obstant això, resulta curiós constatar que el llibre es pot llegir gairebé com si molts dels seus paràgrafs parlessin del 15-M, tant en positiu com en negatiu. Això és així perquè, en bona part, els textos del llibre es constitueixen, d'entrada, com una *crítica de la crítica* partint de la base que, ni la ruïna econòmica ni la resposta social davant una crisi ni la seva pròpia crítica radical són, en si mateixes, sinònim d'emancipació. Per a l'autor, doncs, es fa necessari repensar de nou i a fons el projecte d'emancipació humana i transcendir el més aviat possible la banalitat de qualsevol *horitzó* ciutadani.

En aquest sentit, l'anàlisi de Jappe s'articula en tres parts (*Pars destruens*, *Pars construens* i *Pars ludens*) en les quals s'aborden els diferents aspectes que formen el context i l'eix del que interessa

discutir. Qüestions com, per exemple, “l'evocació ritual de la política”, “l'ambigüitat del concepte d'utopia” o “el joc de la violència en el si d'un Estat policial” (en aquest sentit, és interessant la crítica al conegut opuscle *La insurrecció que ve*, publicat el 2007). Poc se salva, també, de la crítica, la perspectiva teòrica del *decreixement*, que, en general, per a l'autor, no passa de ser res que vagi més enllà d'un “reformisme que vol ser radical”.

La vida a crèdit

Amb tot, l'article més eloqüent que recull aquest volum és el que dona títol a tot el llibre: *Crédito a muerte*. Es tracta d'un text de l'any 2009 en el qual Anselm Jappe posa a prova amb fluïdesa la teoria de la crítica del valor i del fetitxisme de la mercaderia. La seva anàlisi ens mostra la utilitat d'abordar les característiques -i les conseqüències- del capitalisme actual aprofundint de forma específica i articulada en les categories concretes de valor, diners, mercaderia i treball emprades per Marx en la seva crítica de l'economia. Unes categories que, en realitat, giren sempre al voltant del valor com a categoria central o eix autoreferencial, l'única finalitat del qual és la seva constant “valorització”. A aquesta dinàmica tautològica (com a incessant “valorització del valor”), Marx la va anomenar “el subjecte automàtic” a *El Capital*.

L'obra aprofundeix en les categories de valor, diners, mercaderia i treball emprades per Marx

En síntesi, per a Jappe, aquesta autonomia del valor o aquest automatisme -podríem dir- comença a entrar en crisi en el moment en què la tecnologia entra de ple en competència amb el treball humà com a font de plusvàlua. D'aquesta manera, el valor es *desvaloritza* i l'acumulació real de capital perd força. L'aparició del crèdit (o “capital fictici”, que diria Marx) com a forma constant i generalitzada d'intentar allargar la vida d'un capitalisme que ha depassat els seus propis límits interns (i, alhora, destrueix els seus límits externs) és un símptoma que coneixem bé des de la dècada de 1980 i que, actualment, forma part del dia a dia. L'interessant seria saber quant de temps podrà continuar vivint el capitalisme a crèdit. Quina paradoxa!

. ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

El repte de divulgar una sexualitat no heteronormativa

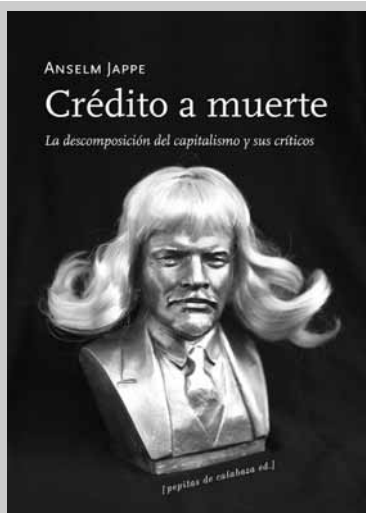

Maria Olivella Quintana, amb la col·laboració de Mipsie Marshall i Heather Tucker

Durant els últims anys, tant amb el col·lectiu Nahia com amb altres associacions, hem estat duent a terme tallers de sexualitat arreu de Catalunya dirigits a una gran diversitat de persones: adolescents, gent de mitjana edat, gent gran, amigues, etc. Des del primer taller que vam fer fins ara, hem après molt, ja que cada sessió suposa entrar en contacte amb les vivències particulars de les persones assistents als tallers. Aquest aprenentatge es va incorporar als tallers següents per intentar millorar dia a dia en la mesura del possible. Des dels últims tallers, hem estat reflexionant sobre una qüestió en concret: estem divulgant una sexualitat heteronormativa? És a dir, estem donant per suposat que les persones a les quals ens dirigim són heterosexuales? Una de les característiques dels tallers que oferim -i en especial als que fem amb adolescents- és que, sovint, responem a preguntes relacionades amb la intimitat de les relacions sexuals: què passa quan faig això?, és normal sentir allò? Per respondre-les, fem servir les nostres experiències personals, les experiències i els coneixements que ens han aportat assistents a tallers previs o coses que hem après llegint. Moltes vegades, no responem nosaltres, sinó que altres persones assistents al taller tenen la resposta. Altres vegades, no podem respondre perquè no tenim prou informació. Què passa quan la persona que divulga té una sexualitat heterosexual, però la persona que acudeix a rebre informació té una sexualitat homosexual o bisexual? Doncs que aquesta persona no troba molta de la

informació que pot necessitar a l'espai creat suposadament per adquirir coneixements. Creiem que és important ser conscients d'aquesta mancança i trobar formes d'adquirir coneixements que ens permetin tenir una mirada global de la realitat de les sexualitats. Una bona manera de fer-ho és establir espais d'intercanvi d'informació dirigits especialment a generar discursos no heteronormatius. En una sessió d'aquest tipus feta amb un grup de noies que treballen la sexualitat des del punt de vista lèsbic, van sorgir reflexions interessants que hem cregut necessari compartir. En primer lloc, van destacar la poca sensibilització que hi ha al voltant de la transmissió d'infeccions de transmissió sexual (ITS) entre dones i la conseqüent invisibilització de la problemàtica. En general, es tendeix a considerar que les relacions sexuals entre dones tenen poc risc de contagi d'ITS. Però, realment és així? Existeixen estudis que ho corroborin? Les experiències sorgides a la trobada ens van constatar l'ús cada vegada més comú del Dental Dam (un rectangle de làtex) quan es fan cunnilingus i anulingus i l'ús de preservatius durant l'ús i l'intercanvi de consoladors. Una altra reflexió expressada durant la trobada gira al voltant de l'ús dels conceptes sexe o sexe oral entre noies lesbianes. Tradicionalment, quan parlem de sexe, normalment establim diferenciació entre *petting* (carícies i refregaments), sexe oral i penetració. Però, és adequada aquesta diferenciació en un context de sexe entre dones? Una assistent a la trobada va opinar: “En un context heterosexual, el sexe oral és sexe oral però, en una relació entre dones, el sexe oral és sexe”.

Més info www.somnahia.net.

Crédito a muerte

La descomposición del capitalismo y sus críticos.
Anselm Jappe.
Editorial Pepitas de calabaza.
Logroño, 2011
269 pàgines.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 11 de gener

Xerrada informativa:**El plan Mesoamerica i els presos de La Otra Campaña a Chiapas, Mèxic**

19h CSO Can Vies

C. Jocs Florals, 40-42.

Més informació: <http://noestamos-todxs.noblogs.org/> i <http://www.adhe-siva.org/>**Passi del documental:****'Prohibido Mamnó'**

21h Espai Rai

C. Carders, 12, principal.

Amb videoconferència via *skype* des

del Caire amb la directora Amal

Ramsis. Tres mesos abans de la

revolució del 25 de gener de 2011 a

Egipte, la realitzadora d'aquest

documental va filmar testimonis

d'amagat i pels carrers del Caire per

poder donar veu a totes aquelles

coses que estan prohibides en la

societat egípcia: parlar, filmar, es-

criure i pensar.

Organitza: Rai

Més informació: <http://rai.pangea.org>

Dijous 12 de Gener

Cine: 'Kino Marna'

20:30h Espai Rai

C. Carders, 12, principal.

Experiència on es projecten els curts

per a directores, actors i actrius,

sonoristes... i per a totes les persones

que volen gaudir mirant pel·lícules.

Més informació:

<http://kinobarna.wordpress.com>**Presentació del llibre RT#15M i****Debat: Com es representa el No ens representen?**

20h Enmedio

C. Paludàries, 25-27, baixos.

Organitza: Enmedio

Més informació: www.enmedio.info

Divendres 13 de gener

Teatre: Gagsontrix

21.30h Espai Rai

C. Carders, 12, principal.

De la Companyia PuntMoc arriba

xv Marxa-Homenatge al Maquis

Gener de 2012

Tot i que els actes van començar el dia 4 de gener amb l'homenatge que es va fer al cementiri de Girona als militants llibertaris del maquis Paco Conesa, Martín Ruiz, Antoni Miracle i Rogelio Madrigal, companys de Quico Sabaté durant l'última travessa de l'històric maqui, us expliquem la resta del programa.

Dissabte 14 de gener. 11:30h Espai Marfà de Girona (C. de Baix, 2): Presentació de l'edició en català del llibre *Sabaté. Quinze anys de guerrilla urbana antifranquista (1945-1960)* d'Antonio Téllez, a cura d'Enric Mèlich -guerriller als anys 40 i membre actiu dels grups llibertaris que van combatre el feixisme als dos costats del Pirineu- i de Patric de San Pedro, de l'editorial Virus, que enguany celebra el seu vintè aniversari. **Diumenge 15 de gener.** 18h Kan Rusk (C. Comerç, 3): pizzeria solidària *A Saco Pizzetti* i projecció del film *Behold a pale horse*, del director Fred Zinnemann, una superproducció de Hollywood (Columbia, 1964) inspirada en la vida de Quico Sabaté, amb Gregory Peck i Anthony Quinn. Durant molts anys, aquesta pel·lícula va ser censurada pel franquisme -de la mà del seu ministre d'Informació i Turisme Manuel Fraga Iribarne- i no es va projectar fins després de la mort de Franco. Presentació a càrrec d'Enric Mèlich. **Dijous 19 de gener.** 19h Espai Marfà de Girona (C. de Baix, 2): presentació del llibre *Tren Correu 1.104, el darrer viatge del Quico Sabaté i els seus quatre companys*, Edithot (2010), a càrrec del seu autor, Joan Ventura Ballbé. Introducció de l'acte a càrrec de Guillem de Pallejà. **Dissabte 21 de gener.** 11:30h Espai Marfà de Girona (C. de Baix, 2): projecció del capítol sobre Quico Sabaté de la sèrie documental *El Maquis a Catalunya (1939-1963) (1987)*, a càrrec del seu autor, Ricard de Vargas Golarons. **Dissabte 28 de gener.** 11:30h Pàrquing del Pavelló de Fontejau: visita guiada al mas Clarà i els seus entorns, a Palol de Revardit. A càrrec de Josep Terrades, impulsor del Centre d'Estudi i Divulgació Mas Clarà, investigador expert en la figura de Quico Sabaté. Organitza: Marxa-Homenatge als Maquis

Més informació: <http://www.marxa-maquis.org/>

aquesta proposta arriscada sense elements escènics ni diàleg verbal i amb tres actors en estat pur i només amb una mica de roba. Més informació: <http://puntmoc.blogspot.com>

XIX Jornada Assembleària de la CIC

Durant tot el cap de setmana al barri de Vallcarca

Més informació: <http://www.cooperativaintegral.cat>**Dissabte 14 de gener Poesia: Prostíbulo Poético**

21h Espai Rai

C. Carders, 12, principal.

Capgirant la lectura de poesia tradicional, les oients interactuen directament amb cada poeta en una trobada única amb un format comparable als bordells que van captivar Europa i els Estats Units durant el període d'entreguerres.

Més informació: www.prostibulopoetico.com

Dissabte 14 de gener

Intercanvi de Sabers i Sabors

11h Xarxantoni

C. Manso, 24

(interior illa Tres Tombs).

Jornada de taller per compartir experiències i aprendre sobre cuina de temporada, algues, cuina sostenible i cuina vegetariana creativa. També hi haurà tallers infantils. Com que les places són limitades per participar cal inscripció prèvia.

Organitza: Intercanvi de Sabers i Sabors

Més informació:

<http://intercambiodesabersysabores.wordpress.com>**Celebrem la nostra rebel·lia amb orgull i alegria!**

CSA Can Vies

C. Jocs florals 40

17h Xocolatada

18h La Xixa Teatre (Teatre Social) &

presentació del col·lectiu R. Acció

Art-i-vista de Sants

20h Poetes empenyats i presentació

del llibre *Ningú no ens representa*

Sopar amb varietat de pinxos... Pro-

va'ls, te'n lleparàs els dits! (els teus

potser...)

21h Concerts: Carlitos kloun (flamen-

ko dub & roll), Kayucos van (Bcn

combat music) i PsiKoneurótiKs

(punk clàssic).

23h a 02h Dj Polen, Dj Dani, Dj Jipita-

no i espectacles de circ amb Anima-

deA

Els beneficis són per la

caixa de resistència de

l'habitatge 18-N.

Un altre objectiu d'aquesta trobada és

impulsar la creació d'un grup artístic

d'acció directa a Sants. Interactua-

rem amb altres grups, en aquest cas

amb La Xixa teatre, i proposarem

l'extensió d'aquesta idea d'acció (la

propera reunió s'anunciarà el dijous

12/01 a les 20h a l'assemblea indigna-

da de sants.

C. Violant d'Hongria, 71).

Més informació:

<http://canvies.barrisants.org/>

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El CAD Granollers tanca i s'ofereixen gossos en adopció. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: www.cadvor.cat

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un conge-lador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Pels informatius de laTele.cat, es necessiten bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva DIRECTA gratuïtament. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS

DIJOURS 12

Anticicló i sol però temperatures amb tendència a la baixa cada dia que passi. Glaçades lleus al prelitoral.

DIVENDRES 13

Estabilitat i boires a les comarques interiors. L'anticicló anirà perdent força a mesura que avanci la setmana.

DISSABTE 14

Capces de núvols baixos al camp de Tarragona, Terres de l'Ebre i comarques centrals del País Valencià.

DIUMENGE 15

Una petita zona d'instabilitat creuarà la península Ibèrica d'oest a est. Ruixats al País Valencià.

DILLUNS 16

Ruixats molt dèbils i dispersos al nord de Catalunya. Ventades de ponent i mestral. Ambient més fred i inestable.

DIMARTS 17

Descens generalitzat de les temperatures. L'ambient es farà més propi de les dates hivernals. Glaçades nocturnes.

GIRONA**Nits animades d'esperit alternatiu i cultural: Jam session**

21h Bar La Impremta
C. Ramon Turró, 18.
Lliure i oberta a tot registre musical i a tothom que vulgui gaudir d'una *jam* agradable i animada. Sap com i quan es comença, però no quan s'acaba. Conduïda per la banda de la Impremta, que també anima les nits dels dijous, ofereix un repertori de versions molt variat, amb rock, blues, reggae, jazz, funk.
Organitza: La Impremta
Més info:
www.lamirona.cat

MANLLEU

Dijous 12 de gener
Trobada de la Comissió de fonts: Recollida de mostres
20h Local del Grup de Defensa del Ter a Can Puguet
C. Alta Cortada, 1.
Per tornar a acostar la gent al tresor de les fonts i reivindicar-les en positiu des del Grup de Defensa del Ter s'organitza anualment una recollida de mostres d'aigua de fonts de tots els municipis d'Osona i el Lluçanès. Un cop recollides les mostres, es fan analitzar i se'n publiquen els resultats.
Organitza:
Grup de Defensa del Ter
Més informació: gdtter@gdtter.org

MATARÓ

Divendres 13 de gener
Jornada sobre Palestina
Taverna Atzucat de Mataró
20h Xerrada a càrrec d'un membre de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP) i projecció de fotografies de Roser Ortiz
21:30h Sopar: humus, amanida per picar i entrepans
23h Concert de Pau Alabajos
Organitza: Maulets
Més informació:
www.atzucat.net

Jornades cultural i llibertàries**FRAGA, Gener 2012**

Dimecres 11 de gener. 20h IES Baix Cinca (c. Riu Cinca, s/n). Cinema documental *La Doctrina del Xoc*, de Michael Winterbottom i Mat Whitecross (EUA 2009), pel·lícula basada en el llibre de Naomi Klein del mateix títol, que analitza *el capitalisme del desastre*. **Divendres 13 de Gener.** 20h Palau Montcada (c. Sant Josep de Calasans, 12). Xerrada debat: *Resposta ciutadana davant els abusos de la banca*, amb la participació d'Stop Desahucios i la Plataforma Solidària Actur-Parque Goya de Saragossa. **Divendres 20 de Gener.** 20h. Palau Montcada (c. Sant Josep de Calasans, 12). Xerrada debat: *Coop 57, Una proposta cooperativa*, amb la participació de Javier Ortega, membre de Coop57 Aragó, cooperativa de serveis que destina els seus recursos propis a donar préstecs a projectes d'economia social que promouin l'ocupació i fomentin el cooperativisme i l'associacionisme sobre la base de principis ètics i solidaris. **Dimecres 25 de gener.** 19:30h Palau Montcada (c. Sant Josep de Calasans, 12). Xerrada debat: *La crisi té respostes*, a càrrec d'Arcadi Oliveres. Organitza: CNT Fraga i Centre d'Estudis Llibertaris José Alberola

Més informació: <http://aragon.cnt.es/cnt-fraga/>

SABADELL

Dissabte 14 de gener
Tast de cervesa artesana i Trobada de glosa
12 h Can Capablanca
C. Comte Jofre, 30.
Organitza: Casal Independentista i Popular de Sabadell
Més informació:
casal.capablanca@gmail.com

SALT

Divendres 13 de gener
Presentació: 'Utopías Coloristas'
23h La Mirona
C. Amnistia Internacional s/n
L'olotí Toni Beiro ens presenta el seu nou treball i ahora tercer disc seguint el seu estil pop rock habitual
Organitza: Casa de la Música de Salt
Més informació: www.lamirona.cat

Diumenge 15 de gener
Sessió Boomerang amb Pàtitis + Dj Elèctric
17h La Mirona
C. Amnistia Internacional s/n
Aquest projecte pretén cobrir un espai d'oci en un context musical inexistent a Girona per les persones amb discapacitats intel·lectuals o altres discapacitats. Durant la sessió, se celebrarà el sorteig de la panera feta amb les donacions de diferents fundacions i centres col·laboradors del projecte. El Boomerang és un espai integrador i inclusiu, que utilitza la sala La Mirona com a escenari, en una sessió mensual on es pot gaudir tant de música en directe i discoteca com d'activitats socioculturals, adaptades a les necessitats d'aquest col·lectiu, tenint en compte factors com la il·luminació, el so, el subministrament de begudes sense alcohol, etc.
Organitza: Casa de la Música de Salt i Faràndula Social i Cultura SN
Més informació: www.lamirona.cat

TERRASSA

Dimecres 11 de gener
Xerrada: El conreu ecològic d'un hort com a motor de canvi social i personal
19:30h Sala Joaquim Cancells
C. Sant Pere, 46 1r.
A càrrec de Quico Barranco
Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals
Més informació: info@amicsdele-sarts-jjimm.cat

VALÈNCIA

Divendres 13 de gener
Actes sobre el 15-M
20h Inauguració de l'exposició fotogràfica del 15-M
23h Vetllada poètica
Ateneu Llibertario al Margen
C. Palma, 3.
Organitza: Ateneo Llibertario al Margen
Més informació: ateneoalmargen.org

Xerrada debat sobre mitjans lliures: present i futur**Dissabte 14 de gener**

18h La bodega
Av. Vallcarca, 81.
Amb la participació de: Ràdio Contrabanda, Ràdio Pica, Ràdio Bronka, Ràdio RSK, La Tele (x2) i el Setmanari Directa
La xerrada pretén saber l'opinió de les ponents sobre el moment en què es troben els mitjans lliures i les estratègies i els objectius de futur

Organitza: Ateneu Popular de Vallcarca

Més informació: <http://apvallcarca.wordpress.com/>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**DIMECRES
Barcelona**

9h Vall d'Hebron. Assemblea de Sanitat Pública
13h Tallada de la Gran Via a Bellvitge i cassolada a l'Hospital de Sant Pau. 14h Cassolada als CAP Drassanes, Numància i Larrard.

Caldes de Montbui
20:30h Assemblea PAH.
Local Centre Democràtic

**DIJOURS
Montcada**
19:30h Tancament al CAP
+INFO: favmir.montcada.cat

**DIVENDRES
Barcelona**

20h CAP Via Barcino.
Concentració contra el tancament d'urgències

**DILLUNS
Terrassa**
19h davant la Mútua de Terrassa. Assemblea de la Plataforma d'usuàries d'Hospitals Catalans

Molins de Rei
20h Ajuntament. Manifestació contra el tancament de les urgències del CAP

Sant Feliu de Llobregat
19h Pça. De la Vila Cassolada i marxa cap al CAP

**DIMARTS
Barcelona**
9h Vall d'Hebron. Assemblea de Sanitat Pública

El Prat de Llobregat
19h CAP Ramona Via.
Concentració contra les retallades

Badalona
19h CAP Nova Lloreda.
Concentració i Assemblea

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

P. A. Zareceansky i I. Fresnillo MEMBRES DE L'EQUIP DEL FILM 'INTERFERÈNCIES'

“La clau és la manera com cadascú gestiona emocionalment l'acceptació d'allò inacceptable”

Pablo A. Zareceansky i Iolanda Fresnillo són part de l'equip que ha fet possible 'Interferències', una pel·lícula feta des de l'activisme i sobre l'activisme, que s'ha estrenat als cinemes i, ara, també a Internet (www.interferencias.cc). Zareceansky n'és el director i Fresnillo, la supervisora de contingut. Són membres de Quepo i de l'Observatori del Deute en la Globalització respectivament, les dues entitats impulsores del projecte, que es planteja com apuntar a les responsables de la crisi, com despertar consciències i com gestionar la responsabilitat, la culpa i la ràbia.

Mar Vallecillos
entrevista@setmanaridirecta.info

Quin és l'objectiu de la pel·lícula?

Fresnillo: Explicar els mecanismes de l'anticooperació a gent no experta.

I quins són aquests mecanismes? Fes-nos-en un resum...

F: L'anticooperació serien els mecanismes que interfereixen en el desenvolupament i el benestar dels països empobrits. Vam arribar a aquest concepte fa molt de temps, començant per un altre tema.

Zareceansky: Hem volgut explicar l'anticooperació partint, precisament, de la trajectòria de molts de nosaltres. Els actors escollits i el guionista no són activistes, de manera que els seus raonaments són molt purs i el guió es va fer en base a les seves improvisacions.

“Tenim un sistema alternatiu, però no li hem posat nom”

Quina és aquesta trajectòria personal?

F: Comences dient: “Jo vull ajudar”. I t'adones que el deute extern és sis vegades l'ajuda al desenvolupament. I dius: “Llavors, en comptes de donar més ajuda, intento cancel·lar el deute extern”. I t'adones que els crèdits que generen aquest deute es donen a condició que siguin empreses espanyoles les que inverteixen en els països del Sud. És a dir, està totalment relacionat amb el comerç internacional.

I llavors analitzes el comerç internacional...

F: Sí. I t'adones que el comerç internacional està fixat per uns tractats de lliure comerç i que aquestes empreses entren gràcies a unes polítiques imposades per les institucions financeres internacionals: el Fons Monetari Internacional (FMI)

i el Banc Mundial. I també t'adones que això està relacionat amb la manca de democràcia i la manca de capacitat que tenim com a ciutadania d'influir en aquestes institucions. Però, després, veus que els ciutadans i ciutadanes sí que estem influïnt en aquest model injust i desigual amb el nostre consum; vas vinculant tot això amb els impactes ambientals i socials de les empreses que inverteixen al Sud i veus que no són fets aïllats, sinó sistèmatics i protegits per un sistema jurídic internacional i unes institucions determinades.

Z: És tot un ecosistema. Pots fer el mateix recorregut començant pel deute o començant per l'ecologia. Estem tractant un tema universal...

F: Que és el capitalisme. **Adonar-se que tot està connectat és alliberador o provoca pessimisme?**

F: Totes passem per processos molt semblants: descobriment, ràbia, ganes d'actuar, angonya davant la complexitat i esperança en veure que no estàs sol, que hi ha més gent, que hi ha alternatives i pots tirar endavant sumant esforços.

Z: Ens hem agafat a aquesta evolució i, d'altra banda, al tema de l'acceptació de l'inacceptable, que és l'eix conceptual. Com a societat, estem obligats a acceptar coses inacceptables. El tema rau en la manera com cada ésser humà acaba gestionant emocionalment allò que accepta tot i ser inacceptable.

A la pel·lícula, veiem com s'encén l'espurna de l'acció dels protagonistes en descobrir el funcionament del món. Recordeu un moment similar en la vostra vida?

Z: Sí, quan tenia disset anys i vaig llegir un llibre de Txalaparta de diversos autors (un d'ells, Chomsky) sobre terrorisme d'Estat. Ho recordo com l'espurna que em va fer entrar a l'activisme.

F: Jo era *buenista*, sòcia d'Amnistia Internacional i d'Intermón, però les coses van canviar quan, l'any 2000, vaig implicar-me a la

ARIANNA GIMÉNEZ

campanya contra el deute extern, a la campanya contra el Banc Mundial de 2001 i, després, a les mobilitzacions contra l'Europa del Capital el 2002. Va ser un procés i un canvi radical, amb tot el moviment antiglobalització. I va ser clau trobar-me amb 100.000 persones com jo al Fòrum de Port Alegre. El *no estem soles* és una cosa que em va impactar moltíssim. Va ser un xoc amb la realitat en positiu. Si no hi hagués anat, potser hagués caigut en el pessimisme més absolut.

Al pessimisme s'hi arriba quan no es veuen clares les alternatives...

Z: Sí. I a més, la falta d'alternatives és el principal argument per deslegitimar l'activisme, però a la pel·lícula també toquem això i parlem del dret de dir no. Jo potser no sé quin sistema alternatiu proposar, però això és una merda i no ho vull. I tinc el dret de dir que això és una merda i no funciona. El sistema nou l'hem de trobar fent camí i l'hem de fer

junts, en tot cas. Però, si l'hem de construir junts, per què em demanes que et doni la solució?

No tenim el model alternatiu?

F: Sí, però no li hem posat nom. Apostem per un model de sistema on la producció de béns materials sigui sostenible i les relacions econòmiques, polítiques i socials siguin ben diferents de les actuals. Consum local, els principis de la banca ètica aplicats al sistema financer, els principis de l'economia social aplicats a l'economia productiva, tot això sumat fa un sistema econòmic. No fa gaire, vaig fer l'esforç de posar-ho tot junt i la cosa sortia lligadeta. Potser ens falta el llacet i el nom. El que és clar és que l'única alternativa és canviar el sistema econòmic i polític. Com diu l'Arcadi Oliveres, és un procés. El món no va canviar del feudalisme al capitalisme en un dia. No va sortir algú dient: “Ei, tinc un sistema nou que es diu capitalisme, anem a aplicar-lo”. Són processos.

. LA COLUMNA

Expressions i realitats

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

Alguns dels nous termes usats pel nou govern de Rajoy fan tuf a ranci. Anomenar el ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat, fa tuf de poca voluntat de dur els temes de polítiques socials a l'agenda política i deixar-lo en un simple sistema assistencial. I amb la que està caient! La titular d'aquest departament, en una de les seves primeres declaracions, es va despenjar amb un “violència en l'àmbit familiar”, que ens va deixar, a molts i moltes, amb la sensació de “què ha passat?”. Òbviament, l'ús del terme no és casual ni manca d'intenció ja que, d'entrada, anuncia que pensen del tema els actuals governants.

Com ja se sap, el que no es diu no existeix i, per això, continua sent crucial citar correctament el que passa al nostre voltant. Potser sigui un bon moment per a fer pedagogia en aquest sentit. Quan les paraules són usades incorrectament no acostuma a ser de manera innocent.

L'origen de la violència domèstica no rau en la condició de ser dona

La violència domèstica és la que s'exerceix dins de l'àmbit domèstic a qualsevol persona que hi hagi allà i per qualsevol causa. Però l'origen d'aquesta violència no rau en la condició de ser dona.

La violència de parella és la que s'exerceix contra la parella: gai, lesbiana, bisexual, transsexual... L'origen d'aquesta violència rau en ser parella, no dona. I així, la violència familiar és la que s'exerceix contra qualsevol familiar.

Expressions com “violència masculista” es pot usar com a sinònim de violència de gènere, donat que el sistema androcèntric en el que vivim permet que el masclisme es continuï vivint com allò “normal” per la majoria. També es podria utilitzar “violència sexista” com a sinònim: el sexisme és la teoria que sustenta la primacia del sexe masculí sobre el femení i ja veiem com ens va amb la pràctica d'aquesta teoria. Ens maten per ser dones.

A mi, particularment, m'agrada fer servir “terrorisme masculista”.